

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2019 ΑΡ. ΦΥΛ. 546, € 1,50

ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: ΠΙΟ ΔΟΥΛΙΚΟΣ ΣΤΟ ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟ ΑΞΟΝΑ ΚΑΙ ΠΙΟ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΗΣ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ

Οσο μεγαλώνουν τα δημοσκοπικά ποσοστά του Μητσοτάκη τόσο χειρότερος αποδεικνύεται. Αυτό δεν είναι περιέργο για δύο λόγους. Ο ένας λόγος είναι ότι αυτό που κάνει ως τώρα είναι να μοιράζει παυσίπονα ισχυριζόμενος ότι αυτά θεραπεύουν και τον καρκίνο.

Αυτό συμβαίνει με την ανακούφιση των μεσοστρωμάτων στο φορολογικό χωρίς να κόβει τα επιδόματα στους πιο φτωχούς την ίδια ώρα που συνεχίζει την γνωστή παλιά διακομματική δουλειά: να σαμποτάρει τη συγχρονη μεγάλη παραγωγή, ιδιαίτερα τη βιομηχανική όπως έχει φανεί στον Χρυσό, στο Ελληνικό και στη ΔΕΗ, καθώς και να δυναμώνει την παρασιτική λειτουργία του κρατικού μηχανισμού. Όλα αυτά δεν θα αργήσουν να φερον μια νέα βραδυνή αφύπνιση με εισαγωγή της χώρας στην εντατική.

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι ο

Μητσοτάκης φαίνεται να δίνει λύσεις σε παλιά άλματα προβλήματα. Τέτοιο είναι το πρόβλημα της επιβολής της αστοδημοκρατικής νομιμότητας στα Πανεπιστήμια και στα Εξάρχεια. Αυτό δεν οφείλεται στο ότι συγκρούεται με αυτούς που δημιουργήσαν το πρόβλημα, εν προκειμένω τον ΣΥΡΙΖΑ και πιο έμμεσα το ψευτοΚΚΕ, αλλά ότι συνεργάζεται τόσο καλά μαζί τους που αυτοί δεν χρειάζεται προς το παρόν να χρησιμοποιούν τους φιλικούς τους μη ευπαρουσίαστους παρακρατικούς μικροαστικούς και λουμπεν στρατούς τους της βίας. Αυτή τη δουλειά το βαθύ κνιτο-

συριζέικο καθεστος την έχει ξανακάνει όταν πάλι είχε αναθέσει στον λαλιωτικό Χρυσοχοϊδη την λεπτή πολιτική δουλειά να αποσύρει την 17Ν, όταν πια οι δολοφονίες της του ήταν αχρείαστες αφού η θεσεις των ρωσόδουλων στο κράτος ήταν πια τόσο δυνατές ώστε αυτοί να εξουδετέρωνουν σχετικά νόμιμα και ειρηνικά τους αστους εχθρούς τους χωρίς να εκτείνονται στη Δύση. Ο άθλος του Χρυσοχοϊδη ήταν τότε ότι κατάφερε να πακετάρει μαζί με τον εισαγγελέα Διώτη με τέτοιο τρόπο τις συλλήψεις, ώστε να μην αποκαλυφθεί οποιαδήποτε σχέση της 17Ν με τον καθώς πρπει πολιτικό κόσμο. Τωρα το έργο του Χρυσοχοϊδη δεν είναι να φυλακίσει ένα δολοφονικό «επαναστατικό» απόσπασμα αλλά υποτίθεται να τιθασεύσει

και να παραλύσει ένα κίνημα μαζικής, αν και πιο μετρημένης και πιο πολιτικής «επαναστατικής» βίας, πράγμα που κανείς εδώ και 30 χρόνια δεν έχει καταφέρει.

Αυτό υποτίθεται ότι το κατάφερε σε 4 μηνες ο «μάγος» Χρυσοχοϊδης με την εντολή του ξαφνικά «ιδιοφυούς» πολιτικού στρατηγού Μητσοτάκη. Ξαφνικά τα Εξάρχεια είναι ελεύθερα από μπάχαλους, η ΑΣΟΕΕ ελεύθερη από λαθρεμπόρους και μολότωφ, το Πολυτεχνείο χωρίς φωτιές, η πορεία της 17Ν καινούργια και μαζική χωρίς δακρυγόνα. Μέχρι και οι λαθρέμποροι, τα βαποράκια και τα πρεζόνια έχουν απαχθεί από το κέντρο και δεν ξέρουμε που ακριβώς έχουν μεταφερθεί.

Αλλά τα θαυματα είναι για τους

πιστούς. Για μας τετοιο στρατοί βίας αποσύρονται πρακτικά αμαχητί, μόνο με πολιτικές εντολές από τα κόμματα που τους καθοδηγούν και τους καλύπτουν πολιτικά, νομικά και, κυρίως, αστυνομικά. Αυτό φαίνεται λιγότερο στα Εξάρχεια και πιο καθαρά στην ΑΣΟΕΕ, δηλαδή στο κέντρο της εξουσίας της σοσιαλφασιστικής βίας με αναρχικό πρόσωπο. Το ότι το μέτωπο για την υπεράσπιση του Ασύλου που ξεκίνησε από το καλοκαίρι με αρκετά μαζικές διαδηλώσεις με επικεφαλής την ΚΝΕ, παρέδωσε ουσιαστικά την ΑΣΟΕΕ στην αστυνομία μόνο με μια αψιμαχία χωρίς να κάνει κατάληψη είναι η απόδειξη ότι ο Χρυσοχοϊδης μπήκε εκεί

Συνέχεια στη σελ. 11

ΤΑ ΕΝΔΟΞΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑΣ

Όταν στα 1983 επί πρωθυπουργίας Α. Παπανδρέου μπήκε για πρώτη φορά ζήτημα επιστροφής στην Ελλάδα των γλυπτών του Παρθενώνα, πολλοί ήταν εκείνοι που ξεγελάστηκαν ερμηνεύοντας το γεγονός σαν μια προσπάθεια της χώρας να συνδεθεί με το χαμένο της πολιτιστικό παρελθόν. Αργότερα, όταν επί Σαμαρά εγκαινιάστηκε το νέο μουσείο της Ακρόπολης, ελάχιστοι κατάλαβαν ότι ήταν το πρώτο μουσείο στην ανθρώπινη ιστορία που δεν δημιουργήθηκε για να παρουσιάσει κάποια εκθέματα αλλά για να τονίσει αυτά που λείπουν και βρίσκονται σε ένα άλλο μουσείο, το Βρετανικό.

Τότε το Βρετανικό μουσείο είχε δεχτεί να δανείσει τα γλυπτά του με τον όρο να του αναγνωριστεί το δικαίωμα ιδιοκτησίας τους, κάτι που η ελληνική κυβέρνηση απέρριψε ασυζητητί, αφού επέμενε, και τώρα επιμένει με ακόμα μεγαλύτερη ένταση ότι αυτά τα αγάλματα εκλάπησαν, οπότε η διευθέτηση αυτού του ζητήματος δύσκολα θα μπορούσε να γίνει με φιλικούς όρους. Όμως ως τώρα δεν φαινότουσαν καθόλου τα πραγματικά αίτια αυτής της στάσης της Αθήνας.

Αυτά άρχισαν να ξεπροβάλλουν κυρίως μόλις προχθές από την ώρα που ο Κυρ. Μητσοτάκης κάλεσε τον κινέζο πρόεδρο στην Ελλάδα και του έκθεσε την επίσημη ελληνική θέση για να λάβει τη προφανώς προσυνηνομημένη στήριξη του τελευταίου και μια υπόσχεση συνεργασίας. Την ίδια ώρα, με παρότρυνση του προέδρου της Δημοκρατίας προς τον πρόεδρο του Δικηγορικού συλλόγου Αθηνών, στηνόταν μια «Πανελλήνια Επιτροπή Διεκδίκησης Επιστροφής των Γλυπτών του Παρθενώ-

να» με 54προσωπικότητες από πολλούς κοινωνικού φορείς η οποία ανέλαβε να προωθήσει μια πιο δραστήρια διεθνή εκστρατεία για τη διεκδίκηση των γλυπτών του Παρθενώνα η των μαρμάρων όπως τα λέει ο κόσμος. Η υπόθεση των μαρμάρων είχε πάρει με σαφήνεια τη μορφή ψυχοπολεμικής εκστρατείας για την ανάκτηση της «εθνικής κυριαρχίας» της χώρας από τους «αποικιοκράτες», μιας εκστρατείας που ήταν όμως τώρα καθαρά τμήμα του πολέμου που ο ανερχόμενος ρώσο-κινεζικός άξονας ετοιμάζεται να εξαπολύσει στον πλανήτη κυρίως για την κατάκτηση της Ευρώπης, όπως με σπάνια οξυδέρκεια είχε ήδη πριν από 50 χρόνια είχε εκτιμήσει για την τότε σοσιαλιμπεριαλιστική ΕΣΣΔ ο Μάο Τσε Τουνγκ.

Όπως είπαμε πιο πάνω, το πάγιο αίτημα της ελληνικής κυβέρνησης δεν είναι απλά να έρθουν εδώ τα γλυπτά, που αποτελούν πλέον και τμήμα της ιστορίας του Βρετανικού μουσείου αλλά και του διεθνούς κοινού

που τα βλέπει και τα μελετάει, σαν δάνειο του μουσείου, ουσιαστικά του βρετανικού κράτους προς την Ελλάδα: αλλά να αλλάξουν ιδιοκτησιακό καθεστώς και να γίνουν τελικά κτήμα του ελληνικού κράτους. Αυτό φρόντισε να τονίσει σε σχετική συνέντευξή του στον Observer ο Μητσοτάκης διευκρινίζοντας ότι όχι απλώς «η απαίτησή μας για επιστροφή των γλυπτών παραμένει ακέραια» αλλά και ο δανεισμός τους θα ήταν «μια ουσιαστική αναγνώριση των Βρετανών για το δίκαιο της ελληνικής απαίτησης». Το Βρετανικό μουσείο απάντησε ότι προϋπόθεση για οποιαδήποτε συζήτηση περί δανεισμού είναι η αναγνώριση ότι νόμιμος ιδιοκτήτης τους είναι το Βρετανικό μουσείο και όχι η Ελλάδα (<https://www.iefimerida.gr/politismos/proklitiki-apanitisi-toy-bretanikoy-moyseiou-gia-ta-glypta>).

Όμως έτσι στην πράξη η επίσημη ελληνική πλευρά «καίει» τα κυριότερα επιχειρήματα που επικαλείται για να στοιχειοθετήσει το αίτημά της περί επιστροφής των γλυπτών του Παρθενώνα και τα οποία εί-

Συνέχεια στη σελ. 8

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Επίσκεψη Σι Τζινπίνγκ: Αντίσταση στους κινέζους φασίστες νεοαποικιοκράτες και στη ρωσική πολιτική κυριαρχία, σ. 3, • Το δημοκρατικό κίνημα του Χονγκ Κονγκ συνθλίβεται από τις προβόκατες, σ. 5, • ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΡΙΖΑ ΣΤΗ ΝΔ, ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ: ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΥΤΙΝΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΤΟΥ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΕ σ. 2, • 46 χρόνια μετά τη μεγάλη αντιφασιστική εξέγερση: Το Πολυτεχνείο - φάρσα λερώνει το αληθινό ηρωικό Πολυτεχνείο για να προετοιμάσει τη νέα δικτατορία σ. 6,

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΡΙΖΑ ΣΤΗ ΝΔ, ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ: ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΥΤΙΝΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΤΟΥ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΕ

Έχοντας να αντιμετωπίσει το νέο ρεύμα μεταναστών και προσφύγων που φτάνουν στα ελληνικά νησιά, η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ με την όξυνση των σχέσεων με την Τουρκία, την καταπάτηση της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας, τη συσσώρευση προσφύγων και μεταναστών στα νησιά. Όλα αυτά με στόχο τον εκβιασμό της ΕΕ να δεχτεί τους μετανάστες και πρόσφυγες, ώστε κυρίως να δυναμώσει μέσα στις δυτικοευρωπαϊκές μάζες ο φασισμός στην Ευρώπη, που είναι παντού φιλοπλουτινικός, και δευτερευόντως ο χρυσανγισμός στο εσωτερικό της χώρας.

Η Ελλάδα έχει στιγματιστεί και σωστά σαν μια χώρα-κόλαση για τους μετανάστες και πρόσφυγες που φτάνουν από τα τουρκικά παράλια στα νησιά, γιατί δεν δημιουργεί τις δομές και τις υποδομές που χρειάζονται για τη φιλοξενία, για τον γρήγορο διαχωρισμό μεταναστών και προσφύγων και την επαναπροώθηση των πρώτων, ενώ δεν αξιοποιεί για το σκοπό αυτό τα άφθονα κοινοτικά κονδύλια που έχει στη διάθεσή της.

Η εξάλειψη των στρατοπέδων – βασανιστηρίων, ιδιαίτερα του κολαστήριου της Μόριας που έστησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ μέσα από την ασύλληπτη και πολύχρονη καθυστέρηση της εξέτασης των αιτήσεων ασύλου, και την εγκατάλειψη του προσφυγικού και μεταναστευτικού πληθυσμού σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης δεν ήταν καθόλου μέσα στις προτεραιότητες της κυβέρνησης της ΝΔ. Αντίθετα, η νέα κυβέρνηση άφησε την ωμή και κυνική καταπάτηση κάθε ανθρώπινου δικαιώματος να εξελίσσεται με αμείωτη ένταση μέσα στη διακομματική σιωπή και ανοχή, ενώ άφησε εξίσου ανεξέλεγκτη τη ρατσιστική προπαγάνδα για πολιτιστική, θρησκευτική και «φυλετική» αλλοίωση της χώρας. Όλα αυτά με στόχο να ανοίξουν τα ευρωπαϊκά σύνορα για τους βασανιζόμενους από την Ελλάδα μετανάστες

Με τον ίδιο τρόπο η κυβέρνηση υιοθέτησε την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ για την υποβάθμιση και καταπάτηση της συμφωνίας Τουρκίας – ΕΕ σύμφωνα με την οποία η Ελλάδα θα μπορούσε να στέλνει πίσω στην Τουρκία μη δικαιούμενους άσυλο από τα νησιά, και σε αντάλλαγμα η Ευρώπη θα δεχόταν πρόσφυγες από την Τουρκία για εγκατάσταση. Έτσι η συμφωνία αυτή συνεχίζεται να μην εφαρμόζεται. Δεν υπήρξε κανένα σχέδιο για να επιταχυνθούν οι εξετάσεις των αιτήσεων ασύλου, και οι εβδομήντα χιλιάδες αιτήσεις ασύλου που άφησε η

κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσίασε η κυβέρνηση και δεν αμφισβήτησε ο ΣΥΡΙΖΑ, συνέχισαν να καθυστερούν όπως πριν (<https://www.iefimerida.gr/politiki/kaygas-koymoytsakoy-me-syriza-gia-metanasteytiko>).

Σε ό,τι αφορά ειδικά τους πρόσφυγες στην Τουρκία αυτοί ζουν σε πολύ καλύτερες συνθήκες από την Ελλάδα και δεν υπάρχουν καταγγελίες για στρατόπεδα-κολαστήρια που υπάρχουν σε όλο το διεθνές τύπο για την Ελλάδα. Η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ που σε συνεργασία με την σταζίτισα Μέρκελ άνοιξε τα σύνορα με υπόσχεση για μία εύκολη μετάβαση στην Ευρώπη προκάλεσε την αρχική έκρηξη στις ροές το 2015 και το πρώτο κύμα εκφασισμού της Γερμανίας και σε μεγάλο βαθμό το Μπρέξιτ. Η ΝΔ που ανανέωσε αυτή την πολιτική με την πίεση στην Ευρώπη να δεχτεί πρόσφυγες και μετανάστες από την Ελλάδα χωρίς αυτοί να έχουν προηγουμένως περάσει από τη διαδικασία του διαχωρισμού και της εξέτασης των αιτήσεων ασύλου όπως είναι υποχρεωμένη η χώρα της πρώτης υποδοχής να κάνει σύμφωνα με το ευρωπαϊκό δίκαιο, προκάλεσε το νέο κύμα. Γι αυτό τα βασανιστήρια στη Μόρια συνεχίζονται.

Αυτή ήταν η κατάσταση όταν εκτινάχθηκε ξαφνικά από το καλοκαίρι ξανά ο αριθμός των ροών με εξακόσιες αφίξεις τη μέρα στα νησιά. Η νέα έκρηξη ήταν αποτέλεσμα της όξυνσης των σχέσεων Τουρκίας – ΕΕ, ιδιαίτερα μετά την επέμβαση της Τουρκίας στη Συρία, που αποτέλεσε το λόγο για τον οποίο η ΕΕ αρνήθηκε στον Ερντογάν επιπλέον χρηματοδότηση για να μπορεί να κρατήσει τους πρόσφυγες στην Τουρκία η οποία ήδη φιλοξενεί τέσσερα εκατομμύρια προσφυγικού πληθυσμού. Το αποτέλεσμα αυτής της ρήξης ήταν το τούρκικο κράτος να χα-

λαρώσει τους ελέγχους στο πέρασμα από την Τουρκία στην Ελλάδα, τόσο για τους πρόσφυγες όσο και για τους μετανάστες που επιχειρούν να περάσουν.

Την ίδια ώρα η κυβέρνηση της ΝΔ ακριβώς όπως η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ συμμαχεί με τις πιο φιλορώσικες τάσεις μέσα στην ΕΕ, που παραδίδουν τη Συρία στους σφαγείς της, στον Άσαντ και στην πούτινική Ρωσία, αλλά και οξύνουν την αντίθεση με την Τουρκία αποτρέποντας οποιαδήποτε φιλειρηνική λύση για το κουρδικό, ώστε να σπρώξουν την Τουρκία στην αγκαλιά της Ρωσίας. Η ενίσχυση της πούτινικής Ρωσίας στη Συρία σημαίνει τη συνέχιση της αιματοχυσίας και αντίστοιχα χιλιάδες νέους πρόσφυγες. Ταυτόχρονα η ελληνική κυβέρνηση βοηθάει με κάθε τρόπο για να φτάσει στα άκρα η αντιπαράθεση Τουρκίας – Κύπρου στο ζήτημα της αξιοποίησης των υδρογονανθράκων μέσα από την υπονόμευση κάθε ειρηνικού διακανονισμού για το μερικό τουλάχιστον μίορασμα των υδρογονανθράκων ανάμεσα στις δύο κοινότητες του νησιού πριν τη λύση του Κυπριακού και για την διευκόλυνση αυτής της λύσης. Η ΕΕ σέρνεται πίσω από την ελληνική και κυπριακή προβοκατόρικη πολιτική επιβάλλοντας νέα μέτρα ενάντια στην Τουρκία και έτσι κλείνοντας κάθε δρόμο για συνεννόηση με την κυβέρνηση Ερντογάν στο μεταναστευτικό.

Είναι χαρακτηριστικό ότι από κοινού τα δύο ρωσόδουλα ψευτοαριστερά κόμματα, ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ ζήτησαν την απορρόφηση των ροών από τις ευρωπαϊκές χώρες, δηλαδή επιτάχυνση του εκφασισμού της Ευρώπης.

Να γιατί το ελληνικό κράτος ζητάει υποκριτικά επίμονα από τις ευρωπαϊκές χώρες να δείξουν αλληλεγγύη στο μεταναστευτικό στη μικρή και ανήμπορη Ελλάδα, ενώ βασανίζει πρόσφυγες και μετανάστες.

Η πίεση στην Ευρώπη απέδωσε ήδη τους πρώτους σημαντικούς καρπούς με το σχέδιο του γερμανού υπουργού Εσωτερικών Ζεεχόφερ, που θα προωθηθεί από τη Γερμανία στα πλαίσια της εξάμηνης προεδρίας της στο Συμβούλιο της ΕΕ. Το σχέδιο αποτελεί

την πρώτη συγκεκριμένη πρόταση για παράκαμψη της συνθήκης του Δουβλίνου, σύμφωνα με την οποία η εξέταση των αιτήσεων ασύλου πρέπει να γίνεται στη χώρα της υποδοχής, ένα σύστημα το οποίο αναθέτει σε κάθε χώρα ισότιμα την ευθύνη για τη φύλαξη των συνόρων, και δεν επιτρέπει να λειτουργεί ασύδοτα οποιαδήποτε χώρα θέλει να διασπάσει την ενότητα της ΕΕ στη μεταναστευτική πολιτική όπως κάνει η Ελλάδα. Αντίθετα το σχέδιο Ζεεχόφερ προβλέπει ότι θα γίνεται μία προκαταρκτική εξέταση των αιτήσεων ασύλου στη χώρα υποδοχής, ενώ η ολοκλήρωση της εξέτασης της αίτησης ασύλου θα γίνεται στις ευρωπαϊκές χώρες που θα δέχονται τους αιτούντες με ποσόστωση, και θα

Συνέχεια στη σελ. 10

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/
νση Χαλκοκονδύλη 35,
Αθήνα,
ΤΚ 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΙ ΤΖΙΝΠΙΝΓΚ: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΕΖΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΝΕΟΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 15 Νοεμβρίου 2019

Το ελληνικό κράτος με την ουσιαστική συμφωνία σύσσωμου του πολιτικού καθεστώτος υπέγραψε μία σειρά σημαντικές συμφωνίες με το σοσιαλφασιστικό καθεστώς της Κίνας κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του προέδρου της Σι Τζινπίνγκ. Πρόκειται για συμφωνίες που ανοίγουν πλατιά το δρόμο στον εκφασισμό και στην αποικιακού τύπου οικονομική υποδούλωση της χώρας. Η βάση τους είναι ο έλεγχος της ενέργειας, των ενεργειακών, επικοινωνιακών και συγκοινωνιακών δικτύων της χώρας, ο έλεγχος του εφοπλιστικού και τραπεζικού κεφάλαιου και πάνω απ' όλα ο έλεγχος του μεγαλύτερου λιμανιού της χώρας από τον νεοχιτλερικό ρωσοκινέζικο άξονα.

Μεγάλη βαρύτητα έχει ανάμεσα σε αυτές, η συμφωνία για την έκδοση καταζητούμενων και τη συνεργασία στην ποινική καταστολή με μία φασιστική χώρα βασανιστηρίων.

Φαινομενικά είναι περίεργο που στη διάρκεια μιας τέτοιας επίσκεψης του αρχηγού της κινέζικης φασιστικής δικτατορίας, αυτής που όσο καμιά άλλη στον κόσμο και σε τέτοια κλίμακα καταπιέζει και εκμεταλλεύεται τους εργάτες της, επικράτησε μια τέτοια απόλυτη ησυχία στους δρόμους του κέντρου της πόλης από τους κάθε λογής «ταξικούς» στρατούς που κάθε τόσο επί δεκαετίες σε ίδιες και απαράλλακτες «αγωνιστικές» τελετουργίες σκίζουν τα ιμάτια τους και συγκρούονται με την αστυνομία όταν οι κυβερνήσεις υποδέχονται εδώ εκπροσώπους του δυτικού ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα του αμερικάνικου.

Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα πιο φυσικό από αυτήν την αντίδραση: Τα κόκκινα λάβαρα και οι μολότοφ βγαίνουν στους δρόμους τόσα χρόνια από αυτήν την δήθεν αριστερά και τον δήθεν αναρχισμό κόντρα αποκλειστικά στους δυτικούς ιμπεριαλιστές ακριβώς για να μπορεί σήμερα το ελληνικό διακομματικό πολιτικό καθεστώς να κάνει με την Κίνα αυτές τις συμφωνίες και άλλες χειρότερες που έρχονται. Σε αυτές τις συμφωνίες η Κίνα δεν λειτουργεί μόνο για λογαριασμό του εαυτού της αλλά και για λογαριασμό, και κυρίως με την άδεια, του μεγάλου συμμάχου της, του πολιτικοστρατιωτικού αρχηγού της παγκόσμιας αντίδρασης, και ηγεμόνα της Ελλάδας, του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού. Αυτός αφήνει τη στενή σύμμαχό του Κίνα να βγει πιο μπροστά στην οικονομία στην Ελλάδα και από εκεί να διεισδύσει στην ΕΕ, γιατί **πρώτον** αυτή η διείσδυση ανησυχεί λιγότερο την αστική τάξη της Ευρώπης αφού στρατιωτικά –αντίθετα με τη Ρωσία – η Κίνα είναι μια μακρινή και όχι πολύ ισχυρή στρατιωτική δύναμη του Ειρηνικού (όπου σαν τέτοια αρχίζει να ανησυχεί κυρίως τις ΗΠΑ και όχι την ΕΕ) και **δεύτερον** γιατί η Ελλάδα μπορεί να ισχυρίζεται στην ΕΕ, αλλά και στις ΗΠΑ, ότι ανήκει μεν στη Δύση αλλά αναγκάζεται να πουλάει ένα μέρος της οικονομίας της στην Κίνα γιατί τάχα μόνο η Κίνα προσφέρει το επενδυτικό χρήμα που χρειάζεται η

χρεωκοπημένη Ελλάδα και το οποίο δυστυχώς οι δυτικοί επενδυτές δεν της το προσφέρουν γιατί δεν την εμπιστεύονται σαν αξιόχρη. Στην πραγματικότητα μόνο η Κίνα είναι σίγουρη ότι επενδύοντας στην Ελλάδα έχει και τα χρήματα της, και την πολιτική της επιρροή εξασφαλισμένη, πράγματα για τα οποία το δυτικό κεφάλαιο δεν είναι καθόλου σίγουρο, ενώ έχει πάνω απ' όλα εξασφαλισμένη την οικονομική και πολιτική της διείσδυση μέσα στην ΕΕ.

Κάθε οικονομική εκχώρηση στην Κίνα γίνεται με ρώσικη πολιτική άδεια

Η Ρωσία δεν φοβάται μήπως χάσει από τη σύμμαχό της Κίνα την πολιτική ηγεμονία στην Ελλάδα γιατί σύσσωμη η ελληνική πολιτική ηγεσία και μια σειρά κίριοι κρατικοί και παρακρατικοί μηχανισμοί είναι πουλημένοι απευθείας και σταθερά Ρωσία εδώ και δεκαετίες. Ότι παραχωρείται τα τελευταία χρόνια οικονομικά στην Κίνα αποτελεί καταρχήν πολιτική εκχώρηση της Ρωσίας. Μπορούμε αυτό να το δούμε εντελώς καθαρά στη μεγαλύτερη εκχώρηση που έχει γίνει στην Κίνα όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σε όλη τη Δύση, που είναι η πρακτική ιδιοκτησία και ο πλήρης έλεγχος του Πειραιά, του λιμανιού μιας ευρωπαϊκής πρωτεύουσας, μέλους της ΕΕ και μέλους της Ευρωζώνης. Η εκχώρηση της πόλης του Πειραιά είναι η βάση όλων των άλλων εκχωρήσεων οικονομικών και πολιτικών για την Κίνα. Αυτή είναι η βάση για την τερατώδη εκχώρηση του ΑΔΜΗΕ και την επερχόμενη του ΔΕΔΔΗΕ, αυτή η βάση για την εκχώρηση της Αριάδνης (<https://www.oakke.gr/component/k2/item/833>, <https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/item/1097->), αυτή για την εκχώρηση του Θριάσιου, και όποια άλλη.

Κατ αρχήν ο Καραμανλής που πριν από τον κνίτη Τσίπρα έδωσε ουσιαστικά την καρδιά του εμπορικού λιμανιού, τις προβλήτες φορτοεκφόρτωσης 2 και 3, στην Κίνα, ήταν ο πρώτος νεοδημοκράτης πρωθυπουργός που δούλεψε με αφοσίωση για τη Ρωσία σε όλα τα επίπεδα, διακόπτοντας για λογαριασμό της ΝΔ τη ρωσόδουλη πασοκική σειρά Α. Παπανδρέου, Σημίτη, Γ. Παπανδρέου, ενώ στη συνέχεια διόρισε σαν διάδοχό του τον επίσης ρωσόδουλο Σαμαρά. Όλοι

αυτοί οι πρωθυπουργοί δούλεψαν με αυταπάρνηση για την παρακμή του λιμανιού και γενικά την καταστροφή του βιομηχανικού Πειραιά, κυρίως μέσα από τον ψευτοοικολογικό μεσαίωνα, και τον κρατικογραφειοκρατικό συνδικαλισμό. Τελικός στόχος τους να κάνουν τον Πειραιά δί-αυλο και λαθρεμπορική βάση της Κίνας μέσα στην Ευρώπη, κατασκευαστή και τραπεζιτή του μόνου πραγματικά μεγάλου, διεθνών διαστάσεων και ως χθες δυτικόφιλου ελληνικού κεφάλαιου, του εφοπλιστικού. Αυτή τη δουλειά ανέλαβαν απλά να ολοκληρώσουν οι Τσίπρας και Μητσοτάκης. Όμως σε αυτήν την καταστροφική και υποδουλωτική αποστολή στρατηγικός πρωτεργάτης και καθοδηγητής ήταν από το 1974 το ψευτοΚΚΕ, δημιουργήμα του παλινορθωμένου καπιταλισμού της ΕΣΣΔ, πολιτικός δολοφόνος του πραγματικού ΚΚΕ και του ίδιου του ηγέτη του Ν. Ζαχαριάδη. Ο ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ είναι απλά ένα απόσπασμα του ψευτοΚΚΕ που έχει την ίδια ακριβώς στρατηγική με την κομματική μήτρα του αλλά με την ειδική αποστολή να κάνει ανοιχτό εισοδισμό στην κλασική ελληνική και στην ευρωπαϊκή μεγαλοαστική τάξη, ώστε το ψευτοΚΚΕ να μην εκτίθεται και να μπορεί να εμφανίζεται σαν λαϊκό και προλεταριακό κόμμα. ΨευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ είναι από κοινού πρωτεργάτες στο μέτωπο της σοσιαλφασιστικής πολιτικής βίας (ο καθένας με τα δικά του τάγματα εφόδου), καθώς και στο μέτωπο της καταστροφής ή άλωσης κάθε μη φιλικής προς τον ρωσοκινέζικο άξονα παραγωγικής δύναμης ειδικά στην κάποτε βιομηχανική και σήμερα πλοιοκτητική καρδιά της χώρας που είναι ο Πειραιάς. Όχι τυχαία είναι αυτά τα δύο κατ'εξοχήν ρωσόδουλα κόμματα που πάλεψαν και παλεύουν με μανία για να είναι νόμιμο το ανοιχτά ρωσόδουλο και κινεζόδουλο κόμμα των εγκληματιών ναζί της ΧΑ. Ειδικά το ψευτοΚΚΕ έδωσε στους χρυσαυγίτες τη δυνατότητα να φτιάξουν το πρώτο καταστατικό ρατσιστικό σωματείο της χώρας μέσα στο άντρο του, δηλαδή στη Ζώνη του Περάματος μέσω του οποίου οι ναζήδες στρατολογούν μέλη σε συνεργασία με τους εργολάβους που ξέρουν ότι η ΚΟΣΚΟ καλεί τη Χρυσή Αυγή που στέλνει εκπροσώπους της στην Κινέζικη πρεσβεία και φωτογραφίζεται με αξιωματούχους της.

Ο αποφασιστικός ρόλος του ψευτοΚΚΕ στην υποδούλωση του Πειραιά στην Κίνα

Όμως καμιά παράδοση δεν θα ήταν δυνατή αν το ψευτοΚΚΕ (πάντα σε συνεργασία με τον ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ) δεν είχε σκοτώσει προηγούμενα σαν ΠΑΜΕ τη συνδικαλιστική αντίσταση του

Πειραιά στην Κίνα, αρχικά στη Ζώνη, και μετά και στον ΟΛΠ.

Το ψευτοΚΚΕ ξεκίνησε στον Πειραιά σαν πολιτικός δικτάτορας και πραγματικός διευθυντής της Επισκευαστικής Ζώνης συγκροτώντας εκεί τα μισητά στους εργάτες της σοσιαλφασιστικά τάγματα εφόδου του ΠΑΜΕ. Αυτό το πέτυχε ασκώντας ωμή βία στις άλλες εργατικές παρατάξεις, ιδιαίτερα στον ΕΡΓΑΣ της ΟΑΚΚΕ, αλλά και ασύλληπτη νοθεία στις εκλογές του κλαδικού συνδικάτου Μετάλλου, τρομοκρατώντας ακόμα και τους δικαστικούς αντιπροσώπους. Το στρατό των τραμπούκων τον έφτιαξε το ψευτοΚΚΕ εξαγοράζοντας κάποιους εργάτες στους οποίους εξασφάλιζε μόνιμη και συνήθως ξεκούραστη δουλειά εκβιάζοντας τους εργολάβους της Ζώνης ότι αν δεν τους προσλάβαν θα τους σταματούσε τη δουλειά. Αυτό το πετύχαινε το ψευτοΚΚΕ επειδή έλεγχε απόλυτα τις κρατικές Επιτροπές Υγιεινής και Ασφάλειας, μέσα από τις οποίες έκανε τα στραβά μάτια στους φιλικούς του εργολάβους και χτυπούσε τους αντίθετους. Η μέθοδος με την οποία διέλυσε τη Ζώνη ήταν να οργανώνει απεργίες διαρκείας μόνο για να κατακρατήσει προβοκατόρικα τα πλοία που έρχονταν για επισκευή. Έτσι έδιωξε τα πλοία από τη Ζώνη αφού από τους 5000 εργάτες που δούλευαν σε αυτή έφτασαν μετά το 2010 να δουλεύουν λίγες εκατοντάδες. Όλα τα παραπάνω: Βία, νοθεία, τρομοκρατία δικαστικών αντιπροσώπων, απόλυτη κυριαρχία στις κρατικές Επιτροπές Υγιεινής και Ασφάλειας, εξαγορά συνειδήσεων, διώξιμο των караβιών από τη Ζώνη, το ψευτοΚΚΕ τα εξασφάλιζε επειδή οι κομματικές ηγεσίες του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ απαιτούσαν συμμόρφωση των στελεχών τους στις αξιώσεις του ψευτοΚΚΕ κάθε φορά που οι εργαζόμενοι με πρωτοπόρο τον ΕΡΓΑΣ ξεσηκώνονταν ενάντια στη φασιστική δικτατορία του ψευτοΚΚΕ στη Ζώνη δίνοντας την πάλη για να γίνουν δεξαμενές να έρχονται πλοία, και για τη διεκδίκηση του μεροκάματου, της ασφάλισης, της τήρησης της σειράς, της ασφάλειας στη δουλειά με πραγματικές και όχι προβοκατόρικες απεργίες με αποφάσεις σε δημοκρατικές γενικές συνελεύσεις. Μετά τον έλεγχο της Ζώνης και τη δημιουργία του τραμπούκικου στρατού του εκεί, το ψευτοΚΚΕ μαζί με τους κνίτες που κάθε τόσο κατέβαζε από την Αθήνα έλεγξε τους καταπέλτες των πλοίων, δηλαδή την ακτοπλοΐα. Το ψευτοΚΚΕ είναι γενικά ένα κόμμα έξω και ενάντια στις μάζες που καθοδηγεί σε κάθε εργασιακό και κοινωνικό χώρο κεντρικά μειοψηφικές και απομονωμένες φασιστικές σχέτες-συμμορίες,

οι οποίες μαζί με την κρατική και ιδιωτική εργοδοσία εμποδίζουν κάθε πραγματικά ταξική οπότε και δημοκρατική συγκρότηση των εργατών. Αν μπόρεσε να συγκροτήσει από αυτές έναν αποτελεσματικό κομματικό στρατό τραμπούκων που έχει σήμερα πανελλαδικό κέντρο τη Ζώνη, είναι γιατί όλες ανεξαιρέτα οι ηγεσίες των κοινοβουλευτικών κομμάτων εδώ και 25 χρόνια (μετά την πτώση από το Σαμαρά και του τελευταίου μη ρωσόδουλου πρωθυπουργού που ήταν ο Μητσοτάκης) είναι επίσης ρωσόδουλες και όλες απαιτούσαν από τα μέλη τους μόνο έναν κομματικό στρατό να αφήνουν στο απυρόβλητο σε όλη τη χώρα και ιδίως στην πόλη κλειδί, στον Πειραιά: Το ψευτοΚΚΕ. Από τα χέρια αυτού του κατεχοχόν ρωσόδουλου κόμματος στη χώρα πήρε η Κίνα το πρώτο και το μόνο ολοκληρωτικά στη διαχείρισή της λιμάνι πρωτεύουσας στην Ευρώπη και, από όσο γνωρίζουμε, σε όλη την ανεπτυγμένη Δύση, γι αυτό του παραχώρησε αμέσως το μαζικότερο σωματείο στις κινέζικες προβλήτες II και III του ΟΛΠ, την ΕΝΕΔΕΠ, ώστε να σπάσει κάθε ταξική αντίσταση σε αυτές. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ πάλευε φανατικά για όλες τις απεργίες που είχαν σαν στόχο την ευρωπαϊκή MSC, την ανταγωνίστρια της ΚΟΣΚΟ που επίσης ήθελε να πάρει το λιμάνι, τελικά υπονόμωσε τον αγώνα των σωματείων του ΟΛΠ να μην πάρει το λιμάνι η ΚΟΣΚΟ. Αυτό ωστόσο που κρύβει το πολιτικό καθεστώς από το λαό είναι ότι το ψευτοΚΚΕ είναι το πρώτο και το μόνο πολιτικό κόμμα στη χώρα που επέτρεψε τους ναζιστές της «Χρυσής Αυγής» να αποκτήσουν δικό τους εργατικό συνδικάτο, και μάλιστα ένα καταστατικά ρατσιστικό συνδικάτο, μέσα σε ένα χώρο δουλειάς. Και αυτός ο χώρος είναι ακριβώς ο μοναδικός χώρος απόλυτης συνδικαλιστικής κυριαρχίας του ψευτοΚΚΕ, η Επισκευαστική Ζώνη. Είναι σε αυτόν το χώρο ακριβώς που η ΧΑ χάρη στο σωματείο της στρατολογεί εργάτες εξασφαλίζοντας την πρόσληψή τους σε εργολάβους της Ζώνης, ενώ την ίδια ώρα η κινέζικη πρεσβεία προσκαλεί τα στελέχη της ΧΑ και η πρέσβειρα φωτογραφίζεται μαζί τους. Όχι τυχαία η ΧΑ έχει ισχύ και επιρροή στις προσλήψεις και στο χώρο των κοντέινερ της ΚΟΣΚΟ, πάλι δηλαδή σε ένα χώρο όπου το σωματείο ελέγχεται απόλυτα από το ψευτοΚΚΕ. Το διακομματικό πολιτικό καθεστώς φροντίζει να εμφανίζει το ψευτοΚΚΕ σαν το κατ'εξοχήν κόμμα θύμα των ναζί για την αιματηρή επίθεση που δέχτηκαν τα μέλη του από τη ΧΑ στο Πέραμα το 2013. Αυτή η επίθεση χρησι-

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΣΙ ΠΟΥ ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΜΕ ΘΕΡΜΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 14 Νοεμβρίου 2019

Κυβέρνηση και αντιπολίτευση υποδέχθηκαν τον πρόεδρο της φασιστικής Κίνας Σι Τζίνπινγκ στη χώρα, με δουλικά χαμόγελα, ανοιχτές αγκαλιές και μία σπάνια επίδειξη αγάπης και ενότητας μεταξύ τους μπροστά στα νέα αφεντικά. Με τον ίδιο δουλικό σεβασμό τον υποδέχτηκαν η κοινοβουλευτική και εξωκοινοβουλευτική ψευτοαριστερά, το ψευτοΚΚΕ και η αυλή του, που φρόντισαν να αδειάσουν εξίσου επιδεικτικά τους δρόμους και να αποσύρουν τις ντουντούκες κατά του ιμπεριαλισμού και του φασισμού, τάχα απασχολημένοι με το Πολυτεχνείο φάρσα που στήνουν σε καταμερισμό ρόλων με τον προβοκάτορα και σοσιαλφασίστα Χρυσοχοϊδη.

Απόλυτη ησυχία λοιπόν για τον αυτοκράτορα Σι όταν διασχίζει τους δρόμους της Αθήνας, όταν βαδίζει σε κόκκινα χαλιά, όταν στρογγυλοκάθεται στο Μαξίμου στις αγκαλιές όλης της αστικής τάξης, και όταν πάνω απ όλα κλείνει

την πανηγυρική περιοδεία του στο λιμάνι του Πειραιά, εκεί που οι αποικιοκράτες με την Cosco έχουν στήσει το άντρο τους και έχουν εγκαταστήσει εργασιακό κάτεργο. Όλη η πολιτική ηγεσία στάθηκε σε στάση προσοχής μπρο-

στά στον «κινέζικο δράκο» που είχε έτοιμο ένα πάκο από συμφωνίες για υπογραφές, συμφωνίες που προωθούν τα συμφέροντα του κινέζικου ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, και που θα βαθύνουν την υποδούλωση της χώρας στο ρωσοκινέζικο άξονα, θα δυναμώσουν την φτώχεια και την καταπίεση του λαού και θα φέρουν, αν δεν γεννηθεί μεγάλη αντίσταση, τη δικτατορία και τον πόλεμο.

Τέτοια υποδοχή ετοίμασε το πολιτικό καθεστώς της χώρας στη «σύμμαχο» Κίνα, τη χώρα που υπό την ηγεσία του Σι εργάζεται «για την ειρήνη, τον άνθρωπο και την κοινωνι-

κή δικαιοσύνη» όπως δήλωσε ο γλοιώδης πρόεδρος της Δημοκρατίας Παυλόπουλος. Παρακάτω δημοσιεύουμε ένα μεταφρασμένο απόσπασμα από το εκτεταμένο ρεπορτάζ για την κατάσταση της εργατικής τάξης στην Κίνα στην βασική βιομηχανική περιοχή της Σέντζεν που δημοσιεύτηκε στο αμερικάνικο αριστερό δημοκρατικό περιοδικό “Dissent” (<https://www.dissentmagazine.org/article/condition-working-class-shenzhen-peasant-workers-authoritarian-consumerism>).

Το απόσπασμα αυτό περιγράφει τις συνθήκες εργασίας στο εργοστάσιο της εται-

ρείας Φόξκον, ενώ γενικά το ρεπορτάζ διασταυρώνεται με ένα πλήθος από τοπικές και διεθνείς έρευνες και αναφορές και αποτυπώνει πυκνά και ζωντανά το αληθινό πρόσωπο του κινέζικου καθεστώτος, αυτό του δυνάστη, βασανιστή και στυγνού εκμεταλλευτή των εργατών. Αυτό το πρόσωπο το ξέρουν καλά οι κεφάλαιοι που παρακάθισαν στο γεύμα με τον Σι και την κουστωδία του, αλλά το κρύβουν από τον ελληνικό λαό, για να μην δει αυτός το μέλλον που του ετοιμάζουν, ένα μέλλον που ήδη αρχίζουν να γεύονται οι εργάτες που δουλεύουν στο κάτεργο της COSCO.

«Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ»

(...)

Οι συνεντεύξεις που έκανε η κοινωνιολόγος Τζένη Τσαν με μια νεαρή γυναίκα που προσπάθησε να αυτοκτονήσει αλλά επέζησε, δίνουν μια τρομακτική εικόνα του εργασιακού καθεστώτος στη Φόξκον. Η Τσαν Γιου μεγάλωσε στην επαρχία από τους παπούδες της, απ’ όταν οι γονείς της μετακόμισαν στην πόλη για δουλειά. Όταν ήταν 17 μετακόμισε στην πόλη για να δουλέψει στο εργοστάσιο. Μόνο για να βρει το πόστο της στο γιγαντιαίο εργοστάσιο την πρώτη ημέρα της πήρε ώρες -εκείνη την περίοδο απασχολούσε 400 χιλιάδες εργάτες.

Η Γιου εξήγησε ότι οι εργάτες πρέπει να παρουσιάζονται κάθε πρωί, χωρίς πληρωμή, για μια συνάντηση που έχει σκοπό να τους εμψυχώσει για τη δουλειά της μέρας. Η εργάσιμη ημέρα είναι τυπικά 12 με 14 ώρες, με μόνο ένα ρεπό κάθε 2 βδομάδες. Στους εργάτες που δεν καταφέρνουν να πιάσουν τους παραγωγικούς στόχους απαγορεύονται ακόμα και τα δεκάλεπτα διαλείμματα. Μεγάλα συνθήματα κοσμούν τους τοίχους: «Ανάπτυξη το όνομά σου είναι πόνος», ή «Το σκληρό περιβάλλον είναι καλό πράγμα». Πριν ξεκινήσει η δουλειά στη γραμμή παραγωγής, οι υπάλ-

ληλοι καλούνται με ένα σύνθημα: «Πώς είστε;» ρωτάει ο επιστάτης. «Καλά! Πολύ καλά! Πάρα πολύ καλά!» απαντάνε οι εργάτες δια βοής.

Χιλιάδες προσωπικού ασφαλείας περιπολούν το εργοστάσιο, υποστηριζόμενοι από κάμερες παρακολούθησης που βρίσκονται παντού. Οι εργάτες περνάνε εκτεταμένους ελέγχους πριν μπουν στο εργοστάσιο για να εξασφαλιστεί ότι δεν κουβαλάει κανείς τηλέφωνο ή κάμερα για να καταγράψει την παραγωγική διαδικασία. Οι υπάλληλοι αναγκάζονται να αγοράζουν ειδικά σουτιέν και ζώνες χωρίς μεταλλικά μέρη για να μπορούν να περνάνε τις πύλες ελέγχου.

Οι εργάτες που δεν συμμορφώνονται ταπεινώνονται μπροστά σε όλους. Έναν τον αναγκάσανε να κάθεται σε στάση προσοχής για ώρες. Σε μια άλλη περίπτωση, 100 εργάτες εξαναγκάστηκαν να μείνουν μέχρι αργά μετά τη βάρδια για να δουν μια τιμωρημένη εργάτρια να διαβάζει δυνατά ένα κείμενο αυτοκριτικής που την ανάγκασαν να γράψει.

Η απομόνωση και η αποξένωση που παράγουν αυτές οι εργασιακές συνθήκες έχουν καταγραφεί επάρκως και, χωρίς συνδικαλιστική προστασία, είναι

λογικό να είναι δύσκολο να κάνεις μια οργανωμένη διαμαρτυρία. Οι εργάτες δυσκολεύονται να βρεθούν μαζί ακόμα και στα διαλείμματά τους. Παρόλο που οι κοιτώνες που κοιμούνται περιλαμβάνουν μαγαζιά και εγκαταστάσεις ψυχαγωγίας, οι υπάλληλοι δεν έχουν το χρόνο για να τα αξιοποιήσουν.

Μετά από 18 απόπειρες αυτοκτονίας -που είχαν σαν αποτέλεσμα 14 θανάτους- το 2010, η Φόξκον έκανε αλλαγές όπως: αυξήσεις στους μισθούς, εγκατάσταση διχτύων στις ταράτσες για να αποτρέπονται οι αυτοκτονίες, πρόσληψη βουδιστών μοναχών για να κάνουν συνεδρίες διαλογισμού στα εργοστάσια, μετακίνηση ορισμένων εργατών από τους κοιτώνες σε διαμερίσματα, και, το πιο σημαντικό, ξεκίνημα μιας ιστορικής μετακίνησης των εργοστασίων δυτικά προς τη ενδοχώρα σε πόλεις όπως η Τσενγκντού. Ίσως το σημαντικότερο για τη μείωση των αυτοκτονιών, η Φόξκον καθιέρωσε πιο προσεκτικούς ψυχολογικούς ελέγχους των υπαλλήλων της για να αποκλείσει ανθρώπους που κρίνονται ψυχικά εύθραστοι και, εδώ και καιρό, υποχρεώνει τους υπαλλήλους να υπογράφουν δήλωση που απαλλάσσει την εταιρεία από κάθε ευθύνη σε περίπτωση που αυτοκτονήσουν».

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΙ ΤΖΙΝΠΙΝΓΚ

Συνέχεια από τη σελ. 3

μποιγήθηκε από την ηγεσία του ψευτοΚΚΕ πάνω απ όλα για να ξεπλύνει το αίσχος του να μοιραστεί συνδικαλιστικά τη Ζώνη με τους ναζιδες.

Η ελληνική αστική τάξη συνολικά υπεύθυνη για τον εγκιβωτισμό του Πειραιά και της χώρας ολόκληρης στο «κεφάλι του Δράκου»

Είναι λοιπόν σύσσωμη η ελληνική πολιτική ηγεσία με επικεφαλής της την ψευτοαριστερά, που με μια προεργασία δεκαετιών μετέτρεψε τον Πειραιά σε «κεφάλι του δράκου», δηλαδή σε κεφάλι

του κινέζικου φασιστικού ιμπεριαλισμού, σε κεφάλι του Χίτλερ της Ασίας. Στο βάθος όλη αυτή η αθλιότητα ανήκει συνολικά στην ελληνική αστική τάξη, που απλά το δεξιότερο τμήμα της είναι η κομπραδόρικη ηγεσία της ψευτοαριστεράς. Γιατί είναι όλη η αστική τάξη που καμαρώνει όταν ακούει τον Σι να καυχιέται ότι κατάντησε τον Πειραιά «κεφάλι του κινέζικου Δράκου». Καμαρώνει δηλαδή που έχωσε τον Πειραιά, δηλαδή το πιο καίριο κομμάτι της πρωτεύουσας μιας χώρας 10 εκατομμυρίων κατοίκων, μέσα στα δόντια μιας βιομηχανικής φασιστικής υπερδύναμης που είναι 130 φορές μεγαλύτερη σε πληθυσμό από αυτήν και η

ποία φιλοδοξεί σε συνεργασία με την κατά 130 φορές μεγαλύτερη σε έκταση επίσης φασιστική στρατιωτική και διπλωματική υπερδύναμη που λέγεται Ρωσία, να καταλάβουν την Ευρώπη και όλο τον κόσμο. Είναι τόσο χαρούμενοι αυτοί οι άθλιοι που βάλανε τη χώρα τους μέσα στο κεφάλι του δράκου, αλλά και αρκετοί από δαύτους τόσο τραγικοί επειδή νιώθουν ότι είναι τμήμα του κεφαλιού του δράκου και όχι τροφή του και ζητάνε από αυτόν να τους βοηθήσει να πάρουν πίσω τα μάρμαρα του Παρθενώνα που αυτή η απολίτιστη αν και ακόμα δημοκρατική Ευρώπη, και ειδικά η αμερικανόφιλη Αγγλία, τους έκλεψε. Και τρελαίνονται που ο δράκος τους υποσχέθηκε ότι θα τους βοηθήσει να τα πά-

ρουν πίσω, που δηλαδή αφού τους καταπιεί, θα τους σύρει στην κοιλιά του για να πολεμήσουν για πάρτη του. Ετσι περιμένουν ότι θα βρουν τον πολιτισμό που τους λείπει, για την ακρίβεια το σύγχρονο πολιτισμό που οι ίδιοι καταστρέφουν καθημερινά σκοτώνοντας, ή αφήνοντας να σκοτώνουν άλλοι, τα εργαλεία δουλειάς, το μυαλό και την ψυχή του ελληνικού λαού.

Όμως με αυτά που κάνουν αυτός ο λαός τους περιφρονεί και έχει αρχίσει να τους μισεί. Απλά δεν του είναι ακόμα εύκολο να δει που το πάνε. Αλλά έχει αποδείξει στο παρελθόν ότι όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή ξέρει να αγωνίζεται καλά εναντίον τους αρκεί αυτοί να δείξουν όλη τους την

αθλιότητα, κυρίως τη γλοιώδη δουλικότητά τους απέναντι στους μεγάλους, στους πολύ μεγάλους διεθνείς φασίστες σε συνδυασμό με το θράσος τους απέναντι στους κάθε λογής αδύναμους και καταπιεσμένους. Αυτή τη στιγμή οι ίδιοι με τη στάση τους την επιταχύνουν.

Όλα θα κριθούν τότε από το αν η επαναστατική πρωτοπορία μπορέσει και πιάσει τον παλμό αυτού εδώ του λαού και έχει ταυτόχρονα βγάλει τα συμπεράσματα της από τις τελευταίες μεγάλες επαναστάσεις που χάθηκαν από τα μέσα αναδεικνύοντας σε ηγέτες του ιμπεριαλιστικού φασισμού τους προδότες του εργατικού κινήματος.

Το δημοκρατικό κίνημα του Χονγκ Κονγκ συνθλίβεται από τις προβοκάτσιες Οι νεοναζί του Πεκίνου ετοιμάζουν τη μεγάλη βία

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 14 Νοεμβρίου 2019

Καθώς κλιμακώνεται η βία τις τελευταίες ημέρες στο Χονγκ Κονγκ η ζυγαριά αρχίζει να γέρνει πολιτικά σε βάρος του δημοκρατικού κινήματος και ο χρόνος κυλά εναντίον του επειδή την πολιτική ηγεμονία μέσα σε αυτό την έχουν αποσπάσει εδώ και τουλάχιστον ένα μήνα οι αντιδραστικοί τοπικοί (ένα είδος τοπικιστικού εθνικισμού), πράγμα που δεν φαίνεται ακόμα στις διακηρύξεις του αλλά είναι ολοφάνερο στις πράξεις και τα συνθήματα των βίαιων μορφών του κινήματος που είναι πλέον οι συντριπτικά κυρίαρχες.

Έτσι δίπλα στις πάγιες συγκρούσεις με την αστυνομία και δίνοντας το πρόσημα σε αυτήν να γίνεται όλο και πιο βίαια αφού έχει φτάσει στο σημείο να πυροβολεί διαδηλωτές και να κάνει εκατοντάδες συλλήψεις, πολλαπλασιάζονται και διευρύνονται οι επιθέσεις, βανδαλισμοί, εμπρησμοί κινεζικών ή φιλοκινεζικών επιχειρήσεων από το κίνημα με τις μάσκες που όλα δείχνουν ότι είναι πια πολιτικά στα χέρια των τοπικών. Οι τελευταίοι αντικειμενικά λειτουργούν σαν προβοκάτορες στην υπηρεσία της ηγεσίας του Πεκίνου, καθώς αυτές οι επιθέσεις έχουν φτάσει ακόμα και σε βιαιοπραγίες κατά ανοιχτών υπερασπιστών της Κίνας και της κυβέρνησης του Χ.Κ, ενώ ένας από αυτούς πυρπολήθηκε από διαδηλωτές με τους οποίους διαπληκτίστηκε. Η κατάσταση έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε ιδιαίτερα μετά το θάνατο ενός διαδηλωτή, τον βαρύ τραυματισμό με πυροβολισμό αστυνομικού ενός άλλου και την επέκταση των συγκρούσεων με την αστυνομία μέσα στα πανεπιστήμια, οι κινέζοι φοιτητές άρχισαν να γυρίζουν στη χώρα τους. Αυτό είχε αρχικά και μια αυθόρμητη πλευρά, αλλά τις τελευταίες μέρες τους έκανε ουσιαστικά το κάλεσμα να φύγουν και η ίδια η κυβέρνηση του Πεκίνου όταν τους διέθεσε δωρεάν διαμονή στην γειτονική κινεζική πόλη Ζέντσεν ώσπου να «αποκατασταθεί η ασφάλεια» στο Χονγκ Κονγκ.

Αυτές οι εξελίξεις εκθέτουν βαθιά και εντελώς άδικα το μεγάλο και ασύλληπτα μαζικό σε πρώτη φάση δημοκρατικό κίνημα του λαού του Χ.Κ εμφανίζοντας το να έχει έναν εθνοσοβινιστικό αντιδραστικό χαρακτήρα, πράγμα που το φέρνει σε πλήρη ρήξη με τις κινεζικές μάζες της ενδοχώρας, ακριβώς όπως θέλει το Πεκίνο. Κι αυτό όταν ο καθένας καταλαβαίνει ότι μόνο με μια μεγάλη συμπάθεια από τον καταπιεσμένο κινεζικό λαό μπορεί να νικήσει το δημοκρατικό κίνημα μιας πόλης που σήμερα, ακόμα και το νερό που πίνει το προμηθεύεται από την κινεζική ενδοχώρα.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά τις τελευταίες μέρες οι βίαιοι διαδηλωτές εκτός από το σχεδόν καθολικό μπλοκάρισμα του μετρό, μπλοκάρουν γενικά την κυκλοφορία μέσα στην πόλη με μικρές ομάδες των 20 ατόμων που σταματάνε και τα λεωφορεία

πετώντας βογιές στα τζάμια του οδηγού ή ακόμα κλείνοντας με κάθε λογής εμπόδια κεντρικές κυκλοφοριακές αρτηρίες. Επίσης, κάνανε ένα άλλο αρνητικό ποιοτικό άλμα. Στο όνομα της πάλης με την αστυνομία, με την κυβέρνηση και τις πανεπιστημιακές αρχές καταλάβανε τις βασικές πανεπιστημιακές σχολές με μικρές δυνάμεις και άρχισαν να βανδαλίζουν σε αυτές και να τις μετατρέπουν σε χώρους κατασκευής μολότοφ και ορμητήρια για το κλείσιμο των γύρω αρτηριών χωρίς να έχουν καμιά συμμετοχή των φοιτητών σε όλα αυτά. Το αποτέλεσμα ήταν τα πανεπιστήμια να κλείσουν και μέσα στο κλίμα του αυξανόμενου αντικινεζισμού των διαδηλώσεων και γενικά της ταχύτατα αυξανόμενης βίας να δώσουν πάτημα στο Πεκίνο να επιταχύνει την αποχώρηση όχι μόνο των κινεζών φοιτητών αλλά και πολλών άλλων από δυτικές χώρες. Το μεγάλο χαρακτηριστικό αυτής της φάσης είναι ότι το κίνημα έχει υιοθετήσει και τις πιο τυπικές μορφές της σοσιαλφασιστικής βίας μέχρι του σημείου στη γνωστή φορεσιά των διαδηλωτών που βγήκε μέσα από το τοπικό κίνημα του 2015 (μαύρα ρούχα, κίτρινα κράνη, μάσκες) να προστεθεί η μάσκα των Anonymous (GuyFawkesmask). Με αυτές τις ενέργειες ένα κίνημα δημοκρατικής και αντιφασιστικής αντίστασης που ξεπήδησε μέσα από τα πανεπιστήμια επιστρέφει στα πανεπιστήμια για να διαλύσει το δημοκρατικό φοιτητικό κίνημα και να σκοτώσει τις λαϊκές ρίζες του.

Ολάκερη αυτή η τελευταία κλιμάκωση έχει τη νέα ποιότητα ότι αρχίζει να απομονώνει για πρώτη φορά αυτό το κίνημα όχι μόνο από τις κινεζικές μάζες της ενδοχώρας αλλά να το φέρνει σε σύγκρουση και να το απομονώνει και από τις ίδιες τις πλατιές μάζες της πόλης, ιδιαίτερα στο βαθμό που αυτή έχει αρχίσει να μπαίνει σε οικονομική κρίση στους τομείς του εμπορίου και του τουρισμού, πράγμα φέρνει αρκετές απολύσεις κατ'αρχήν των έκτακτων εργαζομένων σε αυτούς τους τομείς.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η «Λαϊκή Ημερησία», το δημοσιογραφικό όργανο του «Κ»Κ Κίνας, σχολίασε πρόσφατα πως η αστυνομία πρέπει να υποστηριχθεί από την κυβέρνηση και τις δικαστικές αρχές (που ως τώρα κρατάνε μια δημοκρατική

στάση) για να καταστείλει τις ταραχές «πιο αποτελεσματικά και βίαια» ενώ, το πιο σημαντικό, έθεσε αυτήν την καταστολή σαν προϋπόθεση για τη διεξαγωγή των τοπικών εκλογών για τα δημοτικά διαμερίσματα που θα γίνουν στις 24/11 (<https://www.scmp.com/news/china/politics/article/3037329/hong-kong-elections-hingereturn-peace-peoples-daily-suggests>). Αυτό σημαίνει ότι το σοσιαλφασιστικό καθεστώς του Πεκίνου ετοιμάζει την αναβολή και αν μπορέσει τη ματαίωση των επικείμενων εκλογών, γιατί αν πραγματοποιηθούν θα δώσουν τη μεγάλη πλειοψηφία στα προοδευτικά πανδημοκρατικά* κόμματα, που στην πραγματικότητα απεχθάνεται και φοβάται το Πεκίνο, και όχι τα τοπικιστικά. Αν υπάρξει αυτή η αναβολή όμως, που δεν τη δέχονται καθόλου ούτε τα πανδημοκρατικά κόμματα, ούτε η δημοκρατική πλειοψηφία του πληθυσμού, σημαίνει ότι δεν θα βρισκόμαστε πλέον μακριά από τη βίαιη και ωμή κατάπιξη συνολικά του δημοκρατικού κινήματος. Όπως έχουμε ξαναπεί το Πεκίνο προτιμάει αυτή η κατάπιξη να γίνει εσωτερικά με την επιβολή μιας **δικτατορίας από τα μέσα** στο Χονγκ Κονγκ με κεντρικό εργαλείο την αστυνομία, τις εγκληματικές συμμορίες και τους διάφορους φιλοκυβερνητικούς φασίστες και **όχι με την επιβολή μιας δικτατορίας από τα έξω**, δηλαδή με μια ανοιχτή εισβολή του κινεζικού στρατού στην ειδική αυτόνομη περιοχή.

Η βασική προϋπόθεση για να πετύχουν οι κινέζοι σοσιαλφασίστες τη δικτατορία με την πρώτη μέθοδο, ώστε να μην απομονωθούν πολιτικά διεθνώς - ιδίως από την ΕΕ, στην οποία τελευταία διεισδύουν μανιωδώς- είναι να **εκθέσουν προηγούμενα για ένα μεγάλο διάστημα και να απομονώσουν και εσωτερικά και εξωτερικά το δημοκρατικό κίνημα του Χονγκ Κονγκ**. Αυτός είναι ο ρόλος της αντικινεζικής εθνικιστικής βίας των τοπικών του Χ.Κ και των «κινεζοματικών» σοσιαλφασιστών συμμάχων τους, όπως αυτός ήταν και ο ρόλος της αντιρώσικης εθνορασιαστικής βίας του Δεξιού Τομέα στην Ουκρανία το 2014, στην οποία οποιοδήποτε ντόπιο ή διεθνές σοσιαλφασίστες δεν συμμετείχαν. Εκεί η ρώσικη προβοκάτσια δεν μπορούσε να φτάσει στο σημείο να συγκρουστεί ανοιχτά και με τις ίδιες τις ουκρανικές μάζες, αλλά μόνο με τις ρωσόφωνες, για να διαμελίσει σε πρώτη φάση τη χώρα και αργότερα να την καταπιεί ολόκληρη. Εδώ η κινεζική προβοκάτσια επειδή θέλει να συντρίψει τελείως το δημοκρατικό κίνημα του Χονγκ Κονγκ χρειάζεται και τους σοσιαλφασίστες σαν τάχα «δυτικούς αναρχικούς» δίπλα στους εθνικιστές τοπικούς για να χτυ-

πήσουν, με τη γνωστή περιφρόνηση τους στις μάζες και μεγάλο μέρος του πληθυσμού του Χονγκ Κονγκ και όχι μόνο τους κινεζόφιλους κυβερνητικούς. Έτσι επιδιώκουν να χάσει το δημοκρατικό κίνημα μεγάλο μέρος της βάσης του, αλλά και μέρος της διεθνούς δημοκρατικής υποστήριξης, πριν εξαπολύσουν την ωμή βία εναντίον τους.

Τώρα αρχίζουν να φαίνονται αρκετά καθαρά οι ευθύνες των χονγκονγκέζων εθνικιστών που μπήκαν στο κίνημα και πήραν ουσιαστικά πραξικοπηματικά την ηγεσία του για να το οδηγήσουν στην προβοκάτσια υπέρ του Πεκίνου και στη διάσπαση. Ήδη εκπρόσωποι του δημοκρατικού φοιτητικού κινήματος του Χονγκ Κονγκ, βγαίνουν στο διεθνή τύπο και αρχίζουν να διαχωρίζουν, προς το παρόν δειλά, τη θέση τους από ορισμένες μορφές βίας και να υπερασπίζονται την επιστροφή στις ειρηνικές μορφές, αγωνιώντας για τον κίνδυνο της απομόνωσης. (Όσοι είναι κάπως εξοικειωμένοι με την αγγλική γλώσσα μπορούν να δουν την παρακάτω πολύ ενδιαφέρουσα συνέντευξη, στην οποία φαίνεται σε πόσο αμυντική θέση έχει βρεθεί το δημοκρατικό κίνημα: <https://www.youtube.com/watch?v=V9nNeO0yWyk&feature=youtu.be>.)

Για το ότι το δημοκρατικό κίνημα δεν απάντησε έγκαιρα στους τοπικιστές, αλλά σύρθηκε για τόσους μήνες πίσω από αυτούς στο όνομα της αντιδραστικής θέσης περί «ενότητας του κινήματος» σύμφωνα με την οποία κανένα ρεύμα δεν επιτρεπόταν στο εσωτερικό του να κριτικάρει ένα άλλο προς τα έξω» που σήμαινε ότι όλοι έπρεπε να παραδοθούν στις βίαιες προβοκάτσιες, την πιο βαριά ευθύνη έχουν οι πολιτικοί εκπρόσωποι της προοδευτικής πτέρυγας των πανδημοκρατών. Αυτοί ανέχτηκαν τη βία των προβοκατόρων των πιο φασιστικών τάσεων του τοπικισμού και δεν κριτίκαραν την τακτική και τα συνθήματά τους από την αρχή με την αυταπάτη ότι έτσι θα κερδίσουν τις εκλογές αφού η μεγάλη μάζα ακόμα υποστήριζε στην αρχή τις εισβολές στα κυβερνητικά κτίρια και τις συνακόλουθες συγκρούσεις με την αστυνομία, αν και με επιφύλαξη. (Πιθανά φοβήθηκαν να καταγγείλουν τη βία των τοπικών για να μην φανούν πιο φιλοκαθεστωτικοί από τους δεξιούς πανδημοκράτες που είναι φιλικό προς το Πεκίνο, οι οποίοι πολύ χαρακτηριστικά δεν καταγγείλανε καθόλου την προβοκατόρικη εθνοφασιστικού τύπου αντικινεζική βία, ενώ θα περίμενε κανείς ότι αυτοί θα ήταν οι πιο αντίθετοι). Το πόσο εγκληματικά λαθεμένη ήταν η στάση των προοδευτικών πανδημοκρατών φαίνεται από ένα δημοσίευμα της «Λαϊκής Ημερη-

σίας» που πολύ χαρακτηριστικά πήρε πρόσφατα ουσιαστικά το μέρος των τοπικών για να ρίξει το βάρος του μίσους του κινεζικού λαού στους πανδημοκράτες ότι «*χρησιμοποιούν τη θυσία νεαρών ανθρώπων (δηλαδή των βίαιων αντικινεζικών διαδηλωτών!) για να αποσπάσουν τη συμπάθεια των πολιτών και να κερδίσουν την εύνοια ξένων δυνάμεων*» και «*να αρπάξουν τους καρπούς της νίκης*» στις τοπικές εκλογές (<https://www.scmp.com/news/china/politics/article/3037495/sliding-abyss-beijings-topoffice-hong-kong-urges-stronger>). Αν οι προοδευτικοί πανδημοκράτες τολμούσαν να καταγγείλουν τις ενέργειες που διασπών το κίνημα και το δυσφημούν στα μάτια του κινεζικού λαού, οι εντελώς απομονωμένοι ως πριν λίγους μήνες δήμιοι του Πεκίνου δεν θα κέρδιζαν πολιτικό έδαφος τον τελευταίο καιρό με την κλιμάκωση της προβοκατόρικης βίας, ούτε μέσα ούτε έξω απ' το Χονγκ Κονγκ. Δηλαδή ο κινέζος πρόεδρος που ήρθε στη χώρα μας για να υπογράψει μεταξύ άλλων και μια επαίσχυντη συμφωνία έκδοσης καταζητούμενων από την Ελλάδα στην κινεζική «δικαιοσύνη», δεν θα μπορούσε να απειλεί τους διαδηλωτές του Χονγκ Κονγκ με «κομμάτιασμα και θρυμμάτισμα των οστών τους». Επίσης τόσο η κυβέρνηση του προβοκατόρα Τραμπ, όσο και η ΕΕ δε θα υπαναχωρούσαν από την προηγούμενη φραστική υποστήριξη των ΗΠΑ στο κίνημα για να υιοθετήσουν τώρα για το Χ.Κ μια στάση ίσων αποστάσεων και να πυροδοτήσουν έτσι ένα αίσθημα εγκατάλειψης στο λαό του Χ.Κ από τη Δύση, αίσθημα που επίσης εξυπηρετεί το Πεκίνο.

Η κατάσταση είναι ιδιαίτερα κρίσιμη για το Χονγκ Κονγκ και οι εξελίξεις των ερχόμενων ημερών θα κρίνουν πολλά. Παρακολουθούμε με αγωνία και ανησυχία.

*Πανδημοκράτες είναι οι αστοί δημοκράτες του Χονγκ Κονγκ που πιστεύουν σωστά ότι ένα δημοκρατικό Χονγκ Κονγκ είναι δυνατό μόνο μέσα σε μια δημοκρατική Κίνα και παλεύουν για αυτήν σε όλη την Κίνα. Αυτοί χωρίζονται σε μια συνεπή προοδευτική πτέρυγα που θέλει πάλι με τους φασίστες του Πεκίνου, και σε μια δεξιά κατευναστική πτέρυγα που θέλει στρατηγικό συμβιβασμό μαζί τους (<https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-23-31/item/1167->). Όσο για τους τοπικιστές αυτοί θεωρούν αντιδραστικό τον κινεζικό λαό επειδή τάχα έχει δηλητηριαστεί από τον κομμουνισμό, οπότε η Κίνα δεν θα γίνει ποτέ δημοκρατική γι αυτό η λύση είναι η αυτονομία ή η ανεξαρτησία του Χ. Κ χωρίς καμιά υποστήριξη στο δημοκρατικό κίνημα της Κίνας.

46 χρόνια μετά τη μεγάλη αντιφασιστική εξέγερση: Το Πολυτεχνείο - φάρσα λερώνει το αληθινό ηρωικό Πολυτεχνείο για να προετοιμάσει τη νέα δικτατορία

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 17 Νοεμβρίου 2019

Δεν έχουμε δει ζωντανή μπροστά μας μια πιο ταιριαστή εφαρμογή της περίφημης παρατήρησης του Μαρξ ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται δυο φορές, τη μια σαν τραγωδία και την άλλη σαν φάρσα*, από αυτήν εδώ στο φετινό γιορτασμό της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Σε κάθε επέτειο οι κνίτες, οι συριζαίοι και οι κάθε λογής εξωκοινοβουλευτικοί κολαούζοι τους ισχυρίζονταν ότι συνεχίζουν στο δρόμο του Νοέμβρη σε μια άδεια και απελπιστικά παγωμένη απέναντί τους πόλη. Όμως πρώτη φορά προσποιούνται ότι δημιουργούν ξανά οι ίδιοι ένα Πολυτεχνείο μέσα σε αυτές τις συνθήκες μοιράζοντας προκηρύξεις στα τρόλεϊ που κάθε τόσο καίνε οι φιλικό ψευτοαναρχικοί στρατοί τους, ή γράφοντας «έξω το ΝΑΤΟ» στην τιμημένη πόρτα που έριξαν τα τανκς στην οποία συνήθως κρέμεται μια διαφορετική παραλλαγή του «η δημοκρατία σκοτώνει», ή τραγουδώντας το «πότε θα κάνει ξαστεριά» την ώρα ακριβώς που κηρύσσουν απόλυτη σιωπή (Κουτσούμπας) ή γεμάτοι χαρά χασκογελάνε (Τσίπρας) δίπλα στον χασάπη Σι, που μαζί με το φίλο του νέο χίτλερ Πούτιν ετοιμάζουν μια τόσο σκοτεινή νύχτα για τη χώρα μας που μπροστά της η εφτάχρονη των συνταγματαρχών και των τότε σε πτώση αμερικάνων ιμπεριαλιστών θα μοιάζει με έργο ερασιτεχνών.

Αυτό το Πολυτεχνείο-φάρσα των υποψηφίων δικτατόρων δεν έπεσε από τον ουρανό. Έρχεται από μακριά. Έρχεται από το αληθινό Πολυτεχνείο στο οποίο αυτοί ήταν μέσα σαν κρυμμένοι εχθροί. Ο Κουτσούμπας και ο Τσίπρας είναι οι διάδοχοι των παιδιών του Φλωράκη και του Φαράκου, των πρακτόρων του ρώσικου ιμπεριαλισμού με σοβιετικό μανδύα, τα οποία μπήκαν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του '73 μόνο και μόνο επειδή απέτυχαν να τη σπάσουν όταν η μαοϊκή και κυρίως φοιτητική επαναστατική αριστερά, την πραγματοποίησε, χωρίς να ξέρει ότι η ρώσικη στρατηγική τότε ήταν η συμμετοχή στη «φιλελευθεροποίηση» του Μαρκεζίνη, δηλαδή μια συνδιαλλαγή με τη χούντα. Η μεγάλη εξέγερση του Πολυτεχνείου έχει σημάδεψει ευεργετικά τον λαό μας

σε πολύ πιο μεγάλο βάθος από όσο φανταζόμαστε, αλλά η νεαρή επαναστατική αριστερά δεν είχε τα θεωρητικά εφόδια και την πρακτική πολιτική πείρα να ηγηθεί μιας μίνιμουμ συνέχειας της εξέγερσης της οποίας ηγήθηκε έχοντας μαχητικά κόντρα του το ψευτοΚΚΕ των πρακτόρων μια υπερδύναμης και έμπειρων αποστατών του μαρξισμού και αντεπαναστατών. Έτσι δεν μπόρεσε να πετύχει την εκκαθάριση των συνεργατών της χούντας από το κράτος και ειδικά από τα πανεπιστήμια όπου οι αποστάτες με σθένος τους υποστήριζαν, την οργάνωση σε δημοκρατικές βάσεις του νέου εργατικού κινήματος που αυτοί λυσσαλέα χτύπησαν σπάζοντας τις αλληπάλληλες μεταδικτατορικές απεργίες ή διαλύοντας τα εργοστασιακά σωματεία για να στήσουν τα κλαδικά δικά τους και, το σημαντικότερο, δεν κατάφερε να συγκροτήσει ένα εθνοανεξαρτησιακό μέτωπο ενάντια στην εκ γενετής υποταγή στον ιμπεριαλισμό της ελληνικής αστικής τάξης που οι αποστάτες πέτυχαν να σύρουν πίσω από τον ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Έτσι το μεταδικτατορικό κίνημα, όπως και η επαναστατική αριστερά που ηγήθηκε σε αυτό, υπέκυψε στους εσωτερικούς εχθρούς του Πολυτεχνείου σε όλα τα επίπεδα: αντιφασισμό, δημοκρατική ταξική συνδικαλιστική συγκρότηση, και αντιιμπεριαλισμό. Τους εσωτερικούς εχθρούς του Πολυτεχνείου βοήθησε καιρεια να χωθούν και να αλώσουν το κράτος και τα συνδικάτα ο γόνος της μεγαλοαστικής τάξης και γι αυτό ίσως ο πιο πολύτιμος πράκτορας της Ρωσίας στην εποχή του, ο τροτσικιστής Ανδρέας Παπανδρέου που δηλητηρίασε με τον εθνοσοβινισμό και τον μικροαστικό αντιδραστικό αντικαπιταλισμό και αντιδυτικισμό τα πλατεία και συχνά δημοκρατικά μεσοστρώματα προσφέροντας τα στην ιδεολογική επιρροή αρχικά του ψευτοΚΚΕ και

αργότερα του ΣΥΝ μέχρι αυτός να τα ρουφήξει μέσα στην κρίση. Ο ΣΥΝ είναι ένα προωθημένο απόσπασμα ηγετικών στελεχών του ψευτοΚΚΕ που αποσπάστηκαν από αυτό με την αποστολή να μπουν για λογαριασμό της Ρωσίας μέσα στο κράτος και γενικότερα στην κλασική αστική τάξη. ΨευτοΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ και μια στενή παπανδρείκη ηγετική φράζια με επικεφαλής τον Λαλιώτη εφάρμοσαν υπομονετικά για χρόνια μια πολιτική διείσδυσης μέσα στο κράτος για να τσακίσουν κάθε ανεξάρτητη από την αστική τάξη, λαϊκή-ταξική, δημοκρατική και αντιιμπεριαλιστική συγκρότηση και πέτυχαν παράλληλα με φασιστικές εκκαθαρίσεις μέσω επιλεκτικών υπαρκτών και ανύπαρκτων οικονομικών σκανδάλων καθώς και μέσω τάχα λαϊκής τρομοκρατικής βίας κατά επιλεγμένων αστών και μέσω διαρκούς σαμποτάζ της παραγωγής, πάλι στο όνομα του λαού και της αντικαπιταλιστικής πάλης να αδυνατίσουν οικονομικά και να εξουδετερώσουν πολιτικά τη μια μετά την άλλη τις μερίδες της αστικής τάξης που λίγο ή πολύ αντιστέκονταν στα ρώσικα και αργότερα στα ρωσοκινέζικα ιμπεριαλιστικά σχέδια. Έτσι από τη μια κράτησαν την εξουσία με ρωσόδουλους πρωθυπουργούς του ΠΑΣΟΚ με ευρωπαϊκή φορεσιά (Σημίτης, Γ. Παπανδρέου) και κυρίως διευκόλυναν να ανεβεί στην ως τότε δυτικόφιλη ηγεσία της ΝΔ η ρωσόδουλη σειρά αρχηγών και πρωθυπουργών Καραμανλής ο β, Σαμαράς και Μητσοτάκης, πάλι με φιλοευρωπαϊκή μορφή ώστε να καθησυχάζεται η Δύση. Το μεγαλύτερο έγκλημα της ψευτοαριστεράς είναι ότι ενθάρρυνε με τη γραμμή της, (που ήταν αντιμακεδονική και αντιτουρκική από εθνοσοβινισμό, αντικαπιταλιστική από αντιδραστικό μικροαστισμό, αντισημιτική κρυμμένη πίσω από τον αντισιωνισμό, και πάνω απ' όλα αντι-αστοδημοκρατική από ρωσοκινέζικη φασιστική πλευρά), την κομματική συγκρότηση ενός ναζιφασιστικού ρωσόδουλου «ορθόδοξου» ρεύματος, από τον Καρατζαφέρη και τον Βελόπουλο ως

τη «Χρυσή Αυγή». Στην ουσία ενώ στη μορφή εμφανίζονται σαν αντιφασίστες στην πράξη είναι ενωμένοι με τους φασίστες στη βαθιά στρατηγική, σχηματίζοντας μαζί τους αυτό που ονομάζουμε φαιο-«κόκκινο» μέτωπο, που η πιο σημαντική και χτυπητή εκδήλωση του είναι η κοινή υποστήριξη του ρωσοκινέζικου άξονα σε όλες τις μεγάλες τοπικές και διεθνείς αντιπαραθέσεις, αλλά και στις πιο καίριες εσωτερικές συγκρούσεις.

Το σημερινό Πολυτεχνείο-φάρσα δεν είναι τίποτα άλλο παρά το Πολυτεχνείο που υφάρπαξαν σταδιακά οι εσωτερικοί εχθροί της εξέγερσης το 1973 από τις εξεγερμένες δημοκρατικές μάζες που το κατέλαβαν, για να του αδειάσουν όλο το περιεχόμενο, και να το μετατρέψουν σε ένα άδειο κέλυφος που το γεμίζουν από τότε χρόνο με το χρόνο με φασισμό και το κάνουν άντρο της «αριστεράς», της «κόκκινης» μορφής αυτού του φασισμού, που ο μαοϊσμός την ονόμασε σοσιαλφασισμό.

Η λειτουργία του σοσιαλφασισμού είναι διπλή ταυτόχρονα.

Η μία λειτουργία του είναι να σκοτώνει τον αστικό δημοκρατισμό από τα δεξιά, δηλαδή από την πλευρά του φασισμού, ενώ καμώνεται ότι τη σκοτώνει από τα αριστερά δηλαδή από την πλευρά της προλεταριακής επανάστασης, οπότε παραλύει σε ένα βαθμό τις αντιστάσεις της εργατικής τάξης και του λαού στη φασιστική δικτατορία που προωθεί. Αυτό συμβαίνει όταν η ψευτοαριστερά καταλαμβάνει το Πολυτεχνείο στις επετείους και ορίζει αυτή ποιο τμήμα της αστικής τάξης θα καταθέσει στεφάνι και ποιο θα λιθοβοληθεί ή όταν αρχίζοντας από το ίδιο το Πολυτεχνείο τσακίζει τη δημοκρατία στις φοιτητικές συνελεύσεις και χρησιμοποιώντας κυρίως τους εξωκοινοβουλευτικούς μπράβους του για να μπορεί η ίδια να διαπραγματεύεται με την κλασική εκπαιδευτική γραφειοκρατία, ή καταστρέφει τα εργαστήρια, ή καταλαμβάνει και τραμπουκίζει στις συγκλή-

τους, ή εντοιχίζει και δέρνει τους καθηγητές που αντιστέκονται στο διεφθαρμένο πανεπιστημιακό καθεστώς που χτίζει στα πανεπιστήμια μοιράζοντας πτυχία ή και έδρες στη νέα κρατική δήθεν αριστερή γραφειοκρατία.

Η δεύτερη λειτουργία του σοσιαλφασισμού, που είναι και η πιο καταστροφική πολιτικά είναι η προβοκατόρικη όταν αυτός με τη βία που ασκεί εκθέτει την επανάσταση αλλά και τους δημοκρατικούς αγώνες στις μάζες, ειδικά τις μικροαστικές, οπότε τις σπρώχνει στην πιο ανοιχτή και γι αυτό πιο ανοιχτά ρωσόδουλη μορφή της πολιτικής αντίδρασης, δηλαδή στον κλασικό, πιο βολικό για τα ρωσοκινέζικα αφεντικά φαιού τύπου φασισμό. Αυτό το κάνει ο σοσιαλφασισμός κνίτικου ή συριζέικου τύπου όταν, εκχωρεί τη βία του, ειδικά το κτίριο σύμβολο του Πολυτεχνείου ή το ίδιο το όνομα της μεγάλης εξέγερσης (17 Νοέμβρη) σε ψευτοαναρχικούς ή ψευτομαρξιστικούς στρατούς βίας κυρίως με μικροαστική ή λούμπεν ταξική σύνθεση και ιδεολογία. Αυτοί οι στρατοί στο όνομα της αντικρατικής, αντιαστυνομικής και αντικαπιταλιστικής πάλης είτε επιτίθενται δολοφονικά και τρομοκρατούν τα αντίπαλα στο ρωσοκινέζικο μπλοκ τμήματα της αστικής τάξης - ακριβώς τα ίδια εκείνα στα οποία τα ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ την ίδια στιγμή επιτίθενται πολιτικά - είτε, το χειρότερο, ασκούν βία πάνω στα πλατεία μικροαστικά και μικρά αστικά στρώματα σπάζοντας, καίγοντας, ακόμα και λεηλατώντας το κέντρο της πόλης λειτουργώντας σαν κομπάρσοι στις κατά καιρούς σκηνοθεσίες λαϊκών εξεγέρσεων που οργανώνει ο «καθώς πρέπει» κοινοβουλευτικός και κυβερνητικός σοσιαλφασισμός για να πετύχει για λογαριασμό των αφεντικών του εσωτερικές κυβερνητικές αλλαγές και περισσότερο για να ασκήσει διπλωματική πίεση στην ΕΕ.

Και με τις δύο αυτές ταυτόχρονες λειτουργίες του, που τις ονομάζει «προστασία του πανεπιστημιακού ασύλου» και

«υπεράσπιση της εξέγερσης του Πολυτεχνείου» ο σοσιαλφασισμός σπρώχνει ένα πελώριο τμήμα των μαζών στην απαίτηση για διατήρηση του νόμου και της τάξης με κάθε τρόπο και, το χειρότερο, το φέρνει τελικά σε σύγκρουση με την ίδια τη μεγάλη εξέγερση του Πολυτεχνείου. Αυτή η προβοκάτσια σε συνδυασμό με την κυρίαρχη εθνοσοβινιστική ιδεολογία και την επίσης προβοκατόρικη, φιλοεργοδοτική και αντιδιεθνιστική γραμμή των «ανοιχτών συνόρων» για όλους τους μετανάστες που ο σοσιαλφασισμός διατυμπανίζει την ίδια ώρα που ο ίδιος με το παραγωγικό σαμποτάζ, στο οποίο πρωτοστατεί, δυναμώνει την ανεργία, την υπερεκμετάλλευση και την πείνα, δυναμώνει το κλασικό φασιστικό-ναζιστικό ρεύμα μέσα στη χώρα, συνθλίβοντας ταυτόχρονα και απειλώντας τελικά και από τα «αριστερά» και από τα δεξιά τις κατακτημένες δημοκρατικές ελευθερίες του λαού.

Με λίγα λόγια ο σοσιαλφασισμός κραυγάζοντας «ζήτω το Πολυτεχνείο» σπρώχνει στην πράξη τις μάζες ενάντια στο Πολυτεχνείο και φτιάχνει χρόνο με το χρόνο σαν τάχα αντίθετο πόλο του την άλλη μορφή του εαυτού του, το φασιστικό ρεύμα του αντι-Πολυτεχνείου. Το ανοιχτό αντι-Πολυτεχνείο είναι ένα ρεύμα άρνησης και αναθεώρησης όλης της δημοκρατικής και επαναστατικής ιστορίας αυτού του λαού από τον β παγκόσμιο πόλεμο και μετά. Το ψεύτικο Πολυτεχνείο δηλαδή, το Πολυτεχνείο-φάρσα, το Πολυτεχνείο προβοκάτσια της ψευτοαριστεράς, ακόμα και όταν δεν σπρώχνει τις μάζες στους κλασικούς φασίστες, τους σπρώχνει προς τους πιο αντικομμουνιστές αστοφιλελεύθερους που σήμερα πατώντας στο ψεύτικο Πολυτεχνείο των σοσιαλφασιστών ενώνονται όλο και πιο στενά με τους φασίστες σε μια κοινή εκδικητική πορεία συκοφαντικού ξηλώματος των μεταπολεμικών δημοκρατικών αντιμοναρχικών αγώνων που οδήγησαν στο αληθινό Πολυτεχνείο, πρώτα και κύρια του αγώνα του ΔΣΕ και φτάνουν ως το ξήλωμα της εαμικής αντίστασης, οπότε τελικά στον φιλοταγματασφαλιτισμό. Στο βάθος αυτή είναι μια παγκόσμια κίνηση των αστοφιλελεύθερων που έχει κι αυτή το εφελθτήριο της στην παγκόσμια προβοκάτσια του σοσιαλφασισμού που πρώτος

με τον Χρυστόφ κατασκευοφάντησε την προλεταριακή επανάσταση και το σοσιαλισμό τερατοποιώντας τον Στάλιν για να ακολουθήσουν οι Μπρέζνιεφ και Πούτιν που ταύτισαν αυτόν τον τερατοποιημένο Στάλιν με τον εαυτό τους, ο οποίος είναι πράγματι η νέα μορφή του Χίτλερ. Έτσι ο σοσιαλφασισμός δούλεψε και κυρίως δουλεύει σήμερα με τον Πούτιν και τα ρώσικα και τοπικά ψευτοκομμουνιστικά τσιράκια του για να επαληθευτεί παντού η διεθνής μαύρη κραυγή των φιλελεύθερων (και των ίδιων των σύγχρονων φασιστών που δεν θέλουν να εμφανίζονται σαν χιτλερικοί): Στάλιν ίσον Χίτλερ, Κομμουνισμός ίσον Ναζισμός.

Στην πραγματικότητα ό,τι ωραίο και δίκαιο υπερασπίζονται οι ψευτοκομμουνιστές γίνεται άσχημο και άδικο στα χέρια τους. Γιατί δεν υπερασπίζονται μόνο ένα ψεύτικο Πολυτεχνείο, αλλά και έναν ψεύτικο Στάλιν, ένα ψεύτικο ΔΣΕ, ένα ψεύτικο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, με πιο συνηθισμένη μέθοδο συκοφαντήσης την υπερδιόγκωση και εκθειασμό των όποιων λαθών και αδυναμιών και των όποιων εχθρικών μειοψηφικών ρευμάτων υπάρχουν μοιραία σε κάθε επανάσταση, ώστε να μπορούν να ασκήσουν την δικτατορία τους επικαλούμενοι αυτά τα λάθη σαν αρετές. Από την άλλη οι κλασικοί φασίστες δεν έχουν παρά να πάρουν τα αρνητικά που εκθειάζουν και κυρίως βάζουν σε εφαρμογή οι σοσιαλφασίστες για να αρνηθούν και να χτυπήσουν ανοιχτά και με λύσσα όλα τα καλά, δηλαδή τη ραχοκοκκαλιά, όλη την ομορφιά και τον πολιτισμό των παλιών λαϊκών αγώνων και κατά συνέπεια τις δημοκρατικές κατακτήσεις που απειλούνται μεν αλλά υπάρχουν ακόμα ζωντανές και που πηγάζουν ακριβώς από αυτούς τους αγώνες. Έτσι οι φασίστες χτυπάνε πιο άμεσα το λαό, αρχίζοντας σε αυτή τη φάση από τους μετανάστες και τη δημοκρατική αντιφασιστική νεολαία, αξιοποιώντας κυρίως σαν προβοκάτορες τους σοσιαλφασίστες. Έτσι η ιδεολογία τους, αφού δουλεύεται και ξεπλένεται χάρη σε αυτές τις προβοκάτσες, προχωράει μέσα στις μάζες και μέσα στο κράτος, ειδικά στην αστυνομία και στο στρατό. Αυτούς τους πιο βασικούς μηχανισμούς του κράτους ο νεοχιτλερικός άξονας τους προορίζει για να γίνουν το πιο ψυχρό χέρι της φαιο-«κόκκινης» δικτατορίας

που ετοιμάζει, στην οποία κνίτες και φασίστες θα βρεθούν μαζί στον κοινό αγώνα ενάντια στις δημοκρατικές ελευθερίες του λαού μας και ενάντια στους ευρωπαϊκούς λαούς, μόνο που ίσως να βρίσκονται σε πρώτη φάση σε διαφορετικά συντάγματα στο ρωσοκινέζικο πολιτικό στρατό κατοχής. Το ότι βρίσκονται από σήμερα μαζί πολιτικά σε όλους τους αντιευρωπαϊκούς και αντισημιτικούς «αγανακτισμένους» αγώνες, σε όλες τις ρωσοκινεζικές διεθνείς σφαγές και τις ντόπιες αρπαγές της δημόσιας περιουσίας και στα εργασιακά κάτεργα, ενώ στην πράξη συμφωνούν στον ξυλοδαρμό των συνδικαλιστών της ΓΣΕΕ από το ψευτοΚΚΕ με αστυνομικο-δικαστική κρατική και διακομματική στήριξη, δείχνει πολλά για το τι ετοιμάζουν από κοινού στο μέλλον.

Γι αυτό οι δημοκράτες πρέπει να αντιμετωπίζουν σήμερα το ψεύτικο Πολυτεχνείο σαν ένα εχθρικό πλασματικό δίπολο όπου ο κνιτο-συριζαίος μέσα στο Πολυτεχνείο και ο αστυνομικός έξω από αυτό, αντίθετα με το 73, βρίσκονται εκεί σε στρατηγική ενότητα σαν εκπρόσωποι του σοσιαλφασισμού και του φασισμού αντίστοιχα.

Στη μορφή ο αστυνομικός εμφανίζεται σαν να μπήκε στην ΑΣΟΕΕ, δηλαδή στον προθάλαμο του ψεύτικου Πολυτεχνείου, σαν αστική δημοκρατία για να διώξει από μέσα, όπως έχει το δικαίωμα, τον ναρκέμπορα, τον λαθρέμπορα και τον ψευτοαναρχικό κρατικό σπασματία. Αλλά στην ουσία είναι ο κνιτοσυριζαίος σαν κράτος, για την ακρίβεια σαν πολιτικός πυρήνας του σημερινού κράτους και παρακράτους, που έφερε τους τελευταίους στο «άσυλο» του, δηλαδή στο δικό του ψεύτικο Πολυτεχνείο-άδειο κέλυφος, και τους προστατεύει για να κρατάει μέσω αυτών την εξουσία στα πανεπιστήμια και στους δρόμους. Αν η αστική δημοκρατία ήθελε να συγκρουστεί με αυτούς θα έπρεπε να συγκρουστεί σχεδόν αποκλειστικά με τους κνιτοσυριζαίους. Όμως οι κνίτες αποτελούν το δεξί χέρι του πρωθυπουργού, καθώς ο Θεοδωρικάκος, ο πρώην γραμματέας της «Κ»ΝΕ, πρώην δεξί χέρι του Λαλιώτη, πρώην δεξί χέρι του Χριστόφια και νυν υπουργός εσωτερικών είναι ο πιο στενός πολιτικός συνεργάτης του πρωθυπουργού, ενώ

οι συριζαίοι είναι όπως είπαμε στην αρχή πως φανερώνει η εικόνα των καταχαρούμενων Τσίπρα και Μητσοτάκη αγκαλιά με το αφεντικό Σι, επειδή του προσφέρουν τζάμπα την Ελλάδα για μια εκμεταλλευτική κραιπάλη.

Η αστυνομία δεν μπήκε στην ΑΣΟΕΕ για να πάρει την εξουσία από τους κνιτοσυριζαίους αλλά αντίθετα την έστειλαν ο Μητσοτάκης και ο Χρυσοχοϊδης του Λαλιώτη για να διαπραγματευτεί αυτή μαζί τους, ιδιαίτερα με τους κυρίαρχους πια στο σοσιαλφασιστικό φοιτητικό μπλοκ κνίτες, με ποιό τρόπο αυτοί θα διαχειριστούν το «άσυλο τους». Στην πραγματικότητα δώσανε στο ψευτοΚΚΕ την κυριαρχία στα Πανεπιστήμια, πράγμα που συμβολικά διακηρύχθηκε εμφατικά όταν οι κνίτες, ουσιαστικά με την άδεια της αστυνομίας, έσπασαν το λουκέτο με το οποίο είχε κλείσει την πύλη της ΑΣΟΕΕ η σύγκλητος, καταργώντας έτσι την εξουσία της, και αφήνοντας της την πολυτέλεια να βγάζει περήφανες κούφια ανακοινώσεις υπέρ του ασύλου.

Αυτή η αστυνομία δεν είναι η αστυνομία της αστικής δημοκρατίας, όπως νομίζουν πολλοί. Είναι η αστυνομία του φασιστικού «νόμου και της τάξης» που ήδη είδαμε λίγο τις διαθέσεις της από το στυλ των επεμβάσεων της σε έναν κινηματογράφο και σε ένα νεολαιίστικο κλαμπ. Αυτή η αστυνομία θα συνδιαχειρίζεται με το σοσιαλφασισμό, ιδίως με το ψευτοΚΚΕ -και πιστεύουμε κάτω από την δικιά του πολιτική ηγεμονία - την κρατική και παρακρατική βία. Όποτε θέλουν δηλαδή αυτοί θα εμποδίζουν και όποτε θέλουν θα επιτρέπουν στον ψευτοαναρχισμό να δίνει τα καθεστωτικά του «επαναστατικά» χτυπήματα ακριβώς όπως πάντα έκανε και το ίδιο το ψευτοΚΚΕ. Το ποια είναι φύση της αστυνομίας του Χρυσοχοϊδη έχει φανεί από παλιά όταν αυτός εκπαίδευε και ανέθρεφε με φασιστική νοοτροπία τους ειδικούς φρουρούς, που πάντα θα βρίσκουν τον εαυτό τους καλύτερα με τον κλασικό φασισμό γιατί αυτός κρατάει την αντιαναρχική ρομφαία της εκδίκησης. Στην πραγματικότητα το Πολυτεχνείο-φάρσα είναι η ένωση του προβοκάτορα από τα μέσα με τον αστυνομικό και τον κάθε λογής φασίστα από τα έξω για να πετύχουν από κοινού την κατάργηση

κάθε ακαδημαϊκής και πολιτικής ελευθερίας στο χώρο της εκπαίδευσης αρχικά και κάποια στιγμή στην πρωτεύουσα και στη χώρα ολόκληρη.

Για μας αυτό το φαιο-«κόκκινο» πλασματικό δίπολο μπορεί να χτυπηθεί μόνο από ένα νέο δημοκρατικό λαϊκό κίνημα. Ειδικά σε ότι αφορά το ζήτημα της δημοκρατίας στα Πανεπιστήμια, εκεί πρέπει να είμαστε κάθετοι: Μόνο το οργανωμένο δημοκρατικό κίνημα απ έξω και κυρίως μέσα στα Πανεπιστήμια μπορεί να τα πάρει από τα χέρια του σοσιαλφασισμού και του φασισμού και καμιά αστυνομία και καμιά φιλελεύθερη ΝΔ με την ελεεινή και υπερδεξιά στάση της ΔΑΠ που αφήνει κυρίως στα ΜΑΤ αλλά και στα ΚΝΑΤ να λύσουν το κατ'εξοχήν εσωτερικό δημοκρατικό φοιτητικό ζήτημα του ασύλου. Το Πολυτεχνείο-φάρσα μπορεί να νικηθεί μόνο με ένα νέο αληθινό, πολύ πιο δύσκολο πολιτικά και πολύ πιο επώδυνο από την άποψη των θυσιών αληθινό Πολυτεχνείο. Γιατί ένα νέο αληθινό Πολυτεχνείο προϋποθέτει ότι οι φαιο-«κόκκινοι», ιδιαίτερα οι «κόκκινοι», πρέπει να πάνε στην άκρη τους για να αποδειχτούν, τουλάχιστον σε επίπεδο ηγεσίας σαν κτηνώδεις φασίστες και έτσι να απελευθερωθεί από αυτούς πολιτικο-ιδεολογικά η αληθινή αριστερά και να ηγηθεί ενός πλατιού δημοκρατικού αντιφασιστικού μετώπου για να συντρίψει και αυτούς και τους κλασικούς φασίστες που διψάνε για ένα πανεπιστήμιο χωρίς πολιτική διαπάλη.

Για αρκετά χρόνια ακόμα κάθε επέτειος του Πολυτεχνείου θα έχει έστω και αυθόρμητα έστω και σε σπέρματα, έστω και ενδόμυχα στη σκέψη του λαού τη μορφή «Πολυτεχνείο εναντίον Πολυτεχνείου» ή αλλιώς «Μεγάλου Ηρωικού Αληθινού Πολυτεχνείου εναντίον του Πολυτεχνείου-φάρσα».

*η ακριβής διατύπωση του Μαρξ στη 18^η Μπρυμέρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη είναι η εξής: «Ο Χέγκελ λέει κάπου ότι όλα τα γεγονότα και οι προσωπικότητες της ιστορίας επανεμφανίζονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Ξέχασε να προσθέσει: την πρώτη φορά ως τραγωδία, τη δεύτερη ως φάρσα».

Αθήνα, 17/11/2019

ΤΑ ΕΝΔΟΞΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

ναι, μεταξύ άλλων, η τωρινή έλλειψη «*συνοχής, ομοιογένειας και ιστορικότητας του μνημείου στο οποίο ανήκουν*», η καλύτερη κατανόησή τους μέσα στο αυθεντικό τους ιστορικό περιβάλλον ή η δυνατότητα καλύτερης φύλαξής τους μέσα στο νέο μουσείο της Ακρόπολης κλπ. Αφήνουμε λοιπόν στην άκρη τις ενστάσεις που προβάλλουν οι οπαδοί της παραμονής των γλυπτών στο Λονδίνο και που έχουν να κάνουν π.χ. με τη μεγάλη επισκεψιμότητα που έχει το Βρετανικό μουσείο ή με το ότι αν όλα τα εκθέματα όλων των μεγάλων και ιστορικών μουσείων γυρίσουν στις χώρες προέλευσής τους τα πρώτα και μεγαλύτερα από αυτά θα άδειαζαν. Αφήνουμε προσωρινά στην άκρη το γεγονός ότι ενώ τμήματα του μνημείου βρίσκονται διασκορπισμένα και σε άλλα ευρωπαϊκά μουσεία η **εκστρατεία διεκδίκησης στρέφεται αποκλειστικά κατά της Βρετανίας**. Το μόνο επιχείρημα που αξίζει απάντησης μετά απ' όλα αυτά είναι εκείνο της παράνομης απόκτησης των αρχαιοτήτων από τον άγγλο αριστοκράτη, μια κίνηση που θα νομιμοποιούσε την επιστροφή τους στο νόμιμο ιδιοκτήτη τους.

Όμως το επιχείρημα περί κλοπής δεν ευσταθεί απ' τη στιγμή που η αφαίρεση των γλυπτών από τον κόμη του Έλγιν, είτε με άδεια από τις οθωμανικές αρχές (όπως υποστηρίζει η βρετανική πλευρά) είτε χωρίς, έγινε στις αρχές του 19ου αι., σε μια στιγμή που όχι μόνο δεν υπήρχε ακόμα ελληνικό εθνικό κράτος, αλλά δεν είχε ακόμα εκδηλωθεί ο ανεξαρτησιακός αγώνας ώστε να διαμορφωθεί μέσα στον πληθυσμό μια εθνική συνείδηση που μάλιστα μια συνείδηση συνέχειας με την ελληνική αρχαιότητα και ένας θαυμασμός έστω και μια αισθητική απόλαυση αυτής της αρχαιότητας, ώστε αυτός ο πληθυσμός να ζημιωθεί από αυτή την κίνηση και να θεωρήσει εκείνη την εποχή ότι η πράξη αυτή ήταν κλοπή. Επιπλέον μια προσφυγή του ελληνικού κράτους θα ήταν σήμερα νομικά αδύνατη εξαιτίας της παρόδου τόσων χρόνων από τη στιγμή της μεταφοράς των μαρμάρων. Στην ουσία η επιμονή πάνω σ' αυτό το επιχείρημα βασίζεται στη σοβινιστική, και στο βάθος εθνορατσιστική θέση που η ελληνική άρχουσα τάξη επιμελώς καλλιέργησε στο λαό μας ότι το νεοελληνικό έθνος – που είναι στην πραγματικότητα όπως όλα τα έθνη του πλανήτη δημιουργήματα της σύγχρονης καπιταλιστικής εποχής – είναι ο μοναδικός, ο αποκλειστικός κληρονόμος του αρχαίου ελληνικού δουλοκτητικού πολιτισμού αλλά και του φεουδαρχικού βυζαντινού. Έτσι αρχαιότητες σαν τον Παρθενώνα δε θεωρούνται από τους σοβινιστές μας μνημεία παγκόσμιας πολιτισμικής κληρονομιάς, αλλά σύμβολα του «αιώνιου» ελληνικού πολιτισμικού πνεύματος, και κυρίως έκφραση της δηθεν «ανωτερότητας» του **σημερινού** ελληνικού έθνους το οποίο δήθεν δώρισε τον πολιτισμό του στα υπόλοιπα πολιτισμένα έθνη και νομίζει ότι έπαψαν να είναι άγρια ή ημιάγρια ακριβώς εξ αιτίας αυτής της δωρεάς. Αυτή η μυθολογία βρίσκει ακόμα μεγαλύτερη δημοτικότητα σε μια εποχή γενικότερης εξαθλίωσης για τη χώρα μας και έξαρσης των συμπλεγμάτων κατωτερότητας της χρεωκοπημένης ελληνικής άρχουσας τάξης, κάτι που κάνει δυσκολότερη την αποκάλυψη της ιστορικής αλήθειας, τόσο ως προς τις ιστορικές καταβολές του νεοελληνικού έθνους όσο και ως προς την αντίληψη που είχαν οι πρόγονοί μας της νεώτερης εποχής για τα αρχαία μνημεία των «προπάππων» τους τα οποία τόσο πολύ θαύμαζαν ώστε τα κατάστρεφαν για να χτίσουν τις δικές τους κατοικίες.

Έτσι με όχημα το παλιό δηλητήριο του με-

γαλοϊδεατισμού και εθνορατσισμού οι πιο αντιδραστικοί εκπρόσωποι της ελληνικής άρχουσας τάξης, και συγκεκριμένα ο ρωσόδουλος Α. Παπανδρέου και οι επίγονοί του σε επίπεδο κυβέρνησης, κατάφεραν να στρέψουν όλο το έθνος μας απέναντι σε ένα άλλο έθνος όπως το αγγλικό, σε μια εποχή που αυτό, παρά τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της άρχουσας τάξης του, ήταν στην κύρια πλευρά φιλειρηνικό λόγω της αντιφασιστικής νίκης του αγγλικού λαού και γενικά των ευρωπαϊκών λαών και των νικών αυτών των λαών ενάντια στο αποικιοκρατικό πνεύμα και τις ίδιες τις αποικίες των αρχουσών τους τάξεων. Η καλλιέργεια από τον Α. Παπανδρέου της αντίθεσης ειδικά ενάντια την Αγγλία μέσα από τον τρόπο με τον οποίο μπήκε από την αρχή το αίτημα της επιστροφής των μαρμάρων οφείλεται στο ότι από όλες τις τότε χώρες της ΕΕ η Αγγλία είχε τους πιο στενούς πολιτικούς, στρατιωτικούς, ιστορικούς και γλωσσικούς δεσμούς με τις ΗΠΑ, δηλαδή εκείνη την υπερδύναμη που αποτελεί τον κύριο εχθρό της Ρώσικης υπερδύναμης ακόμα και την εποχή που η τελευταία εμφανιζόταν σαν σοσιαλιστική ΕΣΣΔ. Αλλά η έχθρα δεν οφείλεται στο ότι η Αμερική είναι ιμπεριαλιστική υπερδύναμη αλλά επειδή είναι ο κύριος εχθρός της ρώσικης υπερδύναμης που τα συμφέροντά της ο Α. Παπανδρέου υπηρετούσε. Το γενικό σύνθημα της επιθετικής αυτής γραμμής είναι το «κάτω οι αγγλοσάξονες αποικιοκράτες που μας πήραν τον πλούτο μας». Πρόκειται για ίδιο τύπου ιδεολογική σημαία με εκείνη που σηκώνει σήμερα κάθε «τίμιος» ναζί για να κάνει τους λαούς του τρίτου κόσμου και τους εργάτες στις ανεπτυγμένες χώρες να μισήσουν όχι απλά τις αστικές τάξεις αλλά τα έθνη και τους ίδιους τους γενικά φιλικούς τους λαούς στη Δύση. Γιατί όλα τα φασιστικά και σοσιαλφασιστικά ρεύματα στις σημερινές πολιτικά ανεξάρτητες χώρες του τρίτου κόσμου, πρώην αποικίες, έχουν σαν νέο βασικό τους σύνθημα όχι απλά την επιστροφή των μουσειακών εκθεμάτων στη χώρα προέλευσης, αλλά όλου του πλούτου που αφαιρέθηκε από τις αποικίες με τη θεωρία ότι το ανώτερο σημερινό επίπεδο ζωής των ιμπεριαλιστικών χωρών επιτεύχθηκε κυρίως με τη λεηλασία των αποικιών. Αυτή η θεωρία, αρνείται ουσιαστικά το γεγονός ότι οι αποικιακές μητροπόλεις πλούτισαν όχι μόνο, και συχνά όχι τόσο, από την αποικιακή αρπαγή, όσο από την βιομηχανική εργασία και την άγρια εκμετάλλευση των δικών τους εργατών. Αρνείται επίσης ότι η ίδια η εκβιομηχάνιση αυτών των χωρών ήρθε κυρίως από τις αστικές τους επαναστάσεις που προηγήθηκαν ιστορικά από αυτές του τρίτου κόσμου, και ότι ήταν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στις ιμπεριαλιστικές χώρες που ανέβασαν το βιοτικό τους επίπεδο κυρίως μέσα από τους ηρωικούς ταξικούς οικονομικούς και αντιφασιστικούς αγώνες τους και τις όχι λίγες αιματηρές προλεταριακές επαναστάσεις τους. Παντού το σύνθημα στον τρίτο κόσμο: «δουτικοί φέρτε πίσω τα κλεμμένα για να αναπτυχθούμε και εμείς» προωθείται από τις πιο παρασιτικές αστικές τάξεις των πρώην αποικιακών χωρών και πιο πολύ από τον ρωσοκινεζικό σοσιαλιμπεριαλισμό που τους προστατεύει και που τους καλεί να συμμετέχουν σαν πλιατσικολόγοι στον μεγάλο κατακτητικό πόλεμο που ετοιμάζουν ενάντια στον β' κόσμο (δηλαδή ενάντια στις δεύτερες γραμμές ιμπεριαλιστικές χώρες της Ευρώπης, την Ιαπωνία, Καναδά και Αυστραλία), ενώ η ίδια η Κίνα και η Ρωσία εξελίσσονται στους μεγαλύτερους και πιο διεφθαρμένους εκμεταλλευτές των χωρών του τρίτου κόσμου, ιδιαίτερα εκείνων της αφρικανικής ηπείρου.

Δεν είναι τυχαίο ότι τέτοιου είδους αιτήματα «επιστροφής των κλεμμένων», αι-

τήματα που επιστρέφουν τους λαούς στο παρελθόν και τους καλούν να το «διορθώσουν», δηλαδή να ξαναγράψουν την ιστορία ανιστρέφοντας την πορεία της, δεν τα υποστήριξαν ποτέ οι μεγάλοι λαϊκοί, και συχνά με μαρξιστική καθοδήγηση, αντιαποικιακοί –αντιιμπεριαλιστικοί αγώνες της εποχής της σοσιαλιστικής ΕΣΣΔ και αργότερα της Λαϊκής Κίνας. Οι πραγματικοί μαρξιστές σε αντίθεση με τους αναθεωρητές σοσιαλφασιστές ξέρουν ότι τέτοια αιτήματα σημαίνουν πρακτικά όχι μόνο μεγαλύτερη φορολόγηση των προλετάρων του Βορρά για να πληρωθούν όχι οι λαοί αλλά οι πιο παρασιτικές αστικές τάξεις και οι ιμπεριαλιστές που εκμεταλλεύονται το Νότο, αλλά φέρνουν ρήγματα ανάμεσα στους λαούς του Βορρά και του Νότου εκεί που χρειάζεται η μεγαλύτερη ταξική και αντιιμπεριαλιστική τους ενότητα. Επιπλέον τέτοια επιχειρήματα είναι αντιδραστικά και από θεωρητική άποψη. Γιατί οι κλασικοί του μαρξισμού έβλεπαν μέσα στην αποικιοκρατία και στον ιμπεριαλισμό αζεδιάλυτα δεμένη με τον αρπακτικό και κτηνώδη χαρακτήρα τους την αντικειμενικά προοδευτική για μια περίοδο πλευρά τους, ότι δηλαδή έξω και ενάντια στις προθέσεις των ξένων εκμεταλλευτών έβγαζαν τους αποικιακούς λαούς από τα φεουδαρχικά δεσμά και τα δεσμά κάθε πολιτιστικής καθυστέρησης και αντίδρασης για να τους οδηγήσουν στον σύγχρονο βιομηχανικό κόσμο και τελικά στην πιο σκληρή επαναστατική σύγκρουση με την αποικιοκρατία, τον ιμπεριαλισμό και τελικά με τον ίδιο τον καπιταλισμό. Πρόκειται για την ίδια διαλεκτική που κάνει τους μαρξιστές να καταδικάζουν την απαλλοτρίωση των μέσων παραγωγής των μικρο-ιδιοκτητών από τους πρώτους καπιταλιστές στη διάρκεια της πρωταρχικής συσσωρευσης σαν μια κτηνώδη και βάρβαρη διαδικασία, με την ίδια συνέπεια με την οποία την αναγνωρίζουν σαν ένα αναγκαίο ιστορικό βήμα για την δημιουργία τελικά της σύγχρονης μεγάλης βιομηχανίας και του σύγχρονου βιομηχανικού προλεταριάτου το οποίο ήδη έχει αρχίσει, αν και μέσα και από τα αναγκαία πιεσμογυρίσματα, την διαδικασία της απαλλοτρίωσης της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής. Με τον ίδιο τρόπο η αποικιοκρατία επιταχυνε αντικειμενικά σε μια πρώτη φάση τους υλικούς και πολιτιστικούς όρους μέσα από τους οποίους γεννήθηκαν τα νέα έθνη του Νότου τα οποία σε κάποια στιγμή της ανάπτυξης τους πραγματοποίησαν τις δημοκρατικές αντιαποικιακές και αντιιμπεριαλιστικές τους επαναστάσεις και όλο και περισσότερο, και σε όσο βαθμό έχουν κερδίσει την πολιτική ανεξαρτησία τους και μπαίνουν στο δρόμο της εκβιομηχάνισης δημιουργούν τους όρους των προλεταριακών τους επαναστάσεων οπότε και των πιο βαθιών τους συγκρούσεων με τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλιμπεριαλισμό. Με αυτήν την λογική το να θέλει κάποιος να επιστρέψουν οι ιμπεριαλιστές πίσω στη γη κάθε νέου ανεξάρτητου έθνους του τα αρπαγμένα εδώ και αιώνες μεταλλεύματα, τα αρπαγμένα μπαμπάκια, τον αρπαγμένο καφέ, τα αρπαγμένα τοτέμ ή τα αρπαγμένα μάρμαρα είναι το ίδιο προοδευτικό με το να απαιτεί πχ το εργατικό κίνημα της Αγγλίας να παραδώσουν σήμερα οι καπιταλιστές εκεί την μεγάλη ιδιοκτησία τους στους προλετάρους απογόνους των μικρο-ιδιοκτητών τους οποίους αυτοί τον 18 και 19° αιώνες με ωμή βία απαλλοτρίωσαν η να ζητήσουν να φορολογήσει το αγγλικό κράτος όλο το αγγλικό έθνος, οπότε και τους εργάτες για να αποζημιωθούν αυτοί και μόνο οι συγκεκριμένοι κληρονόμοι. Εννοείται ότι στην περίπτωση των αποικιών αυτές θα πρέπει να αποτιμήσουν σε χρήμα και να αφαιρέσουν από τα χρωστούμενα το κόστος των σιδηροδρομικών δικτύων,

των μηχανικών μέσων παραγωγής και των σύγχρονων διοικητικών και μορφωτικών μηχανισμών που έφτιαξαν οι αποικιοκράτες για να εκμεταλλευτούν και αντικειμενικά να φέρουν, έστω και στην πιο βάρβαρη εκδοχή της την καπιταλιστική ανάπτυξη σε αυτές τις χώρες.

Η σύγχυση αυτή των διαφορετικών εποχών, όπου η αποικιοκρατία έπαιξε άλλο ρόλο από εκείνον που παίζει σε μια άλλη εποχή και η αναστροφή της ιστορίας έχει εξαιρετικά αντιδραστικές μέχρι κωμικότητας συνέπειες στην περίπτωση του Παρθενώνα, ιδιαίτερα από την στιγμή που η πρωτοφανής κλιμάκωση της καμπάνιας για την επιστροφή των μαρμάρων είναι συντονισμένη με την εξίσου μεγάλη καμπάνια για τον εορτασμό των 200 χρόνων από την επανάσταση του 1821. Αυτή η δεύτερη θα αποτελεί μια νέα χρήση της ιστορίας για να αναδεχθεί ότι όχι μόνο η Ελλάδα αλλά και ο Παρθενώνας, το παγκόσμιο σύμβολο της δημοκρατίας και κάθε διαφωτισμού απελευθερώθηκε τάχα χάρη στην τσαρική Ρωσία, (της μάνας κάθε ευρωπαϊκής αντίδρασης εκείνη την εποχή καθώς και της πιο αντιδραστικής φράξιας μέσα στον αγώνα του 21 και όχι εντελώς τυχαία και κάθε σημερινής αντίδρασης στον κόσμο) και ότι τάχα σήμερα με τη βοήθεια αυτής της Ρωσίας και, κυρίως της συμμάχου της, ακόμα πιο ανοιχτά φασιστικής Κίνας ο Παρθενώνας και η Δημοκρατία θα απελευθερωθούν καθώς η Δύση των πλούσιων θα αναγκαστεί, χάρη στην πίεση των υπέροχων δημοκρατών προστατών μας Σι και Πούτιν να δώσει πίσω στην πατρίδα τους τα κλεμμένα μάρμαρα και ότι άλλο αυτή χρωστάει στον φωτοδότη όχι μόνο αρχαίο αλλά και νέο ελληνικό πολιτισμό.

Αλλά αν είναι να επιστραφούν κάποια στιγμή όλα τα πολιτιστικά χρωστούμενα στην Ελλάδα τότε θα πρέπει να αναγνωρίσει προηγούμενα το ελληνικό κράτος ότι στην Αγγλία, όπως και στην Γαλλία και στη Γερμανία κλπ, δηλαδή στους διάφορους άρπαγες πολιτιστικών θησαυρών, χρωστάει τη σωτηρία για την διάσωση αυτών των θησαυρών γνώσης της αξίας τους, ότι δηλαδή ότι από αυτούς τους άρπαγες και τους αντίστοιχους λαούς έμαθε, όσο έμαθε, το νεοελληνικό έθνος την αξία του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού και κυρίως από την επαφή με αυτούς τους λαούς το ίδιο εκπολιτίστηκε. Όπως με τιμιότητα και τόλμη έλεγε ο αθάνατος αρχηγός του ελληνικού επαναστατικού προλεταριάτου Ν. Ζαχαριάδης «*Η αρχαιοελληνική κληρονομιά, πανανθρώπινη στην ουσία της, όχι μόνο δεν αποτελεί ελληνικό μονοπώλιο, μα αντίθετα εμείς πήραμε απόξω. – από τους ξένους, Γερμανούς, Γάλλους, Άγγλους, Ολλανδούς κ.α. – τα αρχαιοελληνικά φώτα, και όπως έλεγε ένας γνωστός καθηγητής μας, ο δρόμος προς την Ακρόπολη περνά από το Παρίσι, το Βερολίνο κλπ και όχι από την Πλάκα*». (Ο Μαρξισμός –Λενινισμός στην Ελλάδα με την ευκαιρία των 25 χρόνων της ΚΟΜΕΠ. Σημείωση δικιά μας: Η ονομασία Πλάκα προέρχεται από το αρβανίτικο πλιάκα που σημαίνει παλιά. Πλιάκα Αθήνα ονομαζαν οι κατά κύριο λόγο αρβανίτες κάτοικοι της την περιοχή κάτω από την Ακρόπολη που ως το 1834 ήταν και το μεγαλύτερο μέρος της πόλης).

Και αυτό χωρίς να λογαριάσουμε ότι ακόμα και την ίδια την ανεξαρτησία του από το οθωμανικό κράτος – αλλά ποτέ από τις μεγάλες δυνάμεις γι αυτόν ακριβώς το λόγο - την πήρε η Ελλάδα και από τα αγγλικά χέρια εκτός από τα ρώσικα, καθώς πριν την ναυμαχία του Ναυαρίνου η επανάσταση του 21 είχε νικηθεί. Με την ίδια επίσης ανόητη ετεροχρονισμένη χρήση της ιστορίας θα πρέπει να αναγνωρίσει το ελληνικό κράτος μπροστά στα αγγλικά και γαλλικά μουσεία ότι και τον αρχικό κολοβό δημοκρατισμό του τον χρωστάει στο βάθος στη σύγκρουση των τότε κυρίως αγγλόφιλων και γαλλόφιλων μεριδίων της επαναστατι-

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΡΙΖΑ ΣΤΗ ΝΔ, ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ: ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΠΡΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΥΤΙΝΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΤΟΥ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΕ

Συνέχεια από τη σελ. 2

αφορά ακριβώς την αντιμετώπιση της ελληνικής κρίσης. Αυτό θα σημαίνει ένα νέο γύρο αντιπαραθέσεων και συγκρούσεων ανάμεσα στα ευρωπαϊκά κράτη, με αντίστοιχο δυνάμωμα των φασιστών και ρατσιστών τύπου Λεπέν, την ώρα που η Ελλάδα, θα συνεχίζει να στοιβάζει και να βασανίζει με αυτό ακριβώς το στόχο μετανάστες και πρόσφυγες χωρίς να αναλαμβάνει καμία ευθύνη για αυτή την κτηνώδη και απάνθρωπη πολιτική ομηρείας.

Την ίδια στιγμή και παρά τις μεγαλόστομες εξαγγελίες Μητσοτάκη, συνεχίζει να κινείται με εξαιρετικά αργόσυρτους ρυθμούς και με το σταγονόμετρο η πρόσληψη ικανού αριθμού υπαλλήλων με συμβάσεις ορισμένου χρόνου για το άμεσο ξεκαθάρισμα των εβδομήντα χιλιάδων τουλάχιστον παλιών αιτήσεων ασύλου, που θα βοηθούσε για να αποσυμφορηθούν ραγδαία τα νησιά, ενώ ένα άμεσο ξεκαθάρισμα στις εκκρεμείς υποθέσεις που θα έβαζε ταυτόχρονα σε εφαρμογή τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας για επαναπροώθηση θα αποθάρρυνε σημαντικά το νέο μεταναστευτικό κύμα στα νησιά.

Τέτοιες άμεσες λύσεις ανακούφισης της κατάστασης δεν τις θέλει καθόλου το ελληνικό κράτος, που προτίμησε αντί για αυτές τις προσλήψεις να κάνει ένα νέο νόμο επιτάχυνσης των διαδικασιών του ασύλου, ένα νόμο που ελέγχεται σε ότι αφορά τη διασφάλιση των δικαιωμάτων όσων προσφεύγουν. Αλλά και αυτός είναι ένας νόμος στα χαρτιά, όσο δεν κινείται καμία ουσιαστική διαδικασία για να επιταχυνθεί η εξέταση των αιτήσεων. Τώρα μόλις προκηρύχθηκαν κάποιες θέσεις μέσω ΑΣΕΠ για ενίσχυση των λεγόμενων επιτροπών ασύλου. Αντίθετα, το ελληνικό κράτος διαπραγματεύτηκε και πέτυχε τη μετακίνηση είκοσι χιλιάδων από τους τριανταπέντε χιλιάδες περίπου πρόσφυγες και μετανάστες από τα νησιά

στην ενδοχώρα, μία διαδικασία που απαιτεί και πόρους και προσωπικό, και που ξεκίνησε εσπευσμένα και χωρίς προετοιμασία με αποτέλεσμα να φουντώσει τους ρατσιστές τραμπούκους σε όλη τη χώρα, με τους ντόπιους πληθυσμούς να τους παρακολουθούν αμήχανοι και τρομοκρατημένοι να σταματάνε λεωφορεία, να επιτίθενται με βία στους μεταφερόμενους, αλλά και σε όσους έχουν δεχτεί να τους φιλοξενήσουν με πιο ακραίο δείγμα αυτής της κατάστασης τα επεισόδια στη Βρασνά της Αλεξανδρούπολης (<https://left.gr/news/ston-peiraia-347-metanastes-kai-prosfyges-apo-mytilini-kai-hio-35000-egklovismenoi-sta-nisia>, <https://www.skai.gr/news/greece/xrysoxoidis-metafora-20000-prosfygon-stin-endoxora-eos-teli-noemvriou>, <https://www.tvim.gr/2019/10/30/society/vrasna-idioktitria-ksenodoxeiu-dexthike-apeiles-epaidi-filoksenouse-prosfyges/>).

Κανένα σχέδιο για το μεταναστευτικό δεν θα λειτουργήσει όσο το διαχειρίζεται το διακομματικό καθεστώς των προβοκατόρων

Η μετακίνηση στην ενδοχώρα κάτω από αυτές τις συνθήκες και με αυτή τη στόχευση σημαίνει απλά περαιτέρω υπονόμευση της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας **αφού επαναπροώθηση σύμφωνα με αυτήν μπορεί να γίνει μόνο από τα νησιά**, νέο εγκλωβισμό πληθυσμού μέσα στη χώρα χωρίς να υπάρχουν οι κατάλληλες δομές φιλοξενίας, νέα βάσανα για πρόσφυγες και μετανάστες, καλλιέργεια του ρατσιστικού κλίματος στους πληθυσμούς των περιοχών της μετακίνησης, δυνάμωμα των φασιστών πανελλαδικά, και συνέχιση της εργαλειοποίησης προσφύγων και μεταναστών για νέους εκβιασμούς στην Ευρώπη.

Η μεταφορά δεν δίνει λύση στο βασικό ζήτημα που είναι να δοθούν χαρτιά και άσυλο σε αυτούς που δικαιούνται, και να οργανωθεί η επαναπροώθηση των υπόλοιπων.

Αυτή ήταν μία δήθεν διέξοδος που βρήκε η κυβέρνηση Κ. Μητσοτάκη για να συνεχίσει την πολιτική Τσίπρα και να απαλλαγεί από τις πιέσεις των δημάρχων και των περιφερειάρχων για την αδράνεια της να αντιμετωπίσει το θέμα. Για αυτό το λόγο προωθεί και τα κλειστά προ-αναχωρησιακά κέντρα, που θα αντικαταστήσουν σταδιακά τα ανοιχτά κέντρα διαλογής που υπάρχουν σήμερα, με στρατόπεδα-φυλακές όπου θα μπορούν να κρατούνται έως και 18 μήνες (!) όσοι φθάνουν στη χώρα και όσο εξετάζεται η αίτησή τους.

Απέναντι σε όλα αυτά ο ΣΥΡΙΖΑ και οι δήθεν αλληλέγγυοι σε μετανάστες και πρόσφυγες τύπου Ανταρσία προβάλλουν την προβοκατόρικη γραμμή των «ανοιχτών συνόρων». Σε μία χώρα συστηματικής καταστροφής της παραγωγικής της βάσης με ένα από τα μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας στην Ευρώπη, μία πολιτική που καλεί όσους μετανάστες θέλουν να έρθουν να εγκατασταθούν σημαίνει παράδοση του λαού και ιδιαίτερα των ανέργων στις φασιστικές και ναζιστικές συμμορίες και διάλυση κάθε ταξικού και δημοκρατικού συνδικαλισμού.

Η ΝΔ που συνεχίζει να διατηρεί αμείωτο τον μεταναστευτικό και προσφυγικό πληθυσμό στη χώρα, και απλά τον μετακινεί, απλά μεταφέρει σε όλη τη χώρα την εικόνα της «εισβολής», και αφήνει τους ντόπιους παράγοντες να διαδίδουν το σχέδιο μιας «εισβολής» από την εχθρική Τουρκία για την αλλοίωση των πολιτιστικών, θρησκευτικών και φυλετικών χαρακτηριστικών της χώρας, ενώ ανάλογους λόγους βγάλανε χωρίς αντίλογο σε δημόσιο επίπεδο, οι υπόδικες και χωρίς ποινή ακόμα ναζιστές της ΧΑ στο δικαστήριο κατά την απολογία τους. Ουσιαστικά οι πρώτοι βοηθάνε τους δεύτερους.

Όπως ακριβώς ισχύει και με την πολιτική του σαμποτάζ που συνεχίζεται και επί ΝΔ γιατί εξυπηρετεί τα ρώσικα και κινέζικα συμφέροντα,

για χάρη των οποίων υποφέρει και λιώνει στην ανεργία στις γαλέρες και στα χαμηλά μεροκάματα σήμερα ο λαός της χώρας, με τον ίδιο τρόπο η κυβερνητική πολιτική στο μεταναστευτικό θα συνεχίζει να βασανίζει και να κρατάει όμηρους πρόσφυγες και μετανάστες, σε μια χώρα όπου οι καλύτεροι φίλοι τους υποτίθεται, όπως ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ, Δρίτσας, κάνουν δηλώσεις του τύπου, όταν είμαστε κυβέρνηση εμείς βιασμοί ανηλίκων στη Μόρια γίνονταν μία φορά το εξάμηνο, χωρίς να ντρέπεται και χωρίς να απολογείται για το έγκλημα που ομολογεί.

Η αναχαίτιση αυτής της κανιβαλικής πολιτικής είναι στα χέρια των ντόπιων πληθυσμών που μαζί με τους πρόσφυγες και μετανάστες, πρέπει να σταθούν απέναντι στους ρατσιστές τραμπούκους και απέναντι στην κυβέρνηση και τους δήθεν αντιρατσιστές, και στην πραγματικότητα καθεστωτικούς ρατσιστές και να ζητήσουν:

- Απόλυτη προστασία του δικαιώματος του ασύλου για όσους πρόσφυγες το δικαιούνται. Άμεση στελέχωση των επιτροπών ασύλου σε όλη τη χώρα και στα νησιά για τη γρήγορη εξέταση των αιτήσεων.

- Να τελειώσουν εδώ και τώρα τα κολαστήρια, να διατεθούν άμεσα κονδύλια για ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης.

- Να μη γίνουν φυλακές μακρόχρονης κράτησης τα νέα κλειστά κέντρα με πολύμηνη καθυστέρηση στην εξέταση των αιτήσεων ασύλου.

- Να κλείσουν τα σύνορα στη δοσμένη φάση και από την Τουρκία και προς την Ευρώπη από την Ελλάδα και να μείνουν ανοιχτά μόνο για τους πολιτικούς πρόσφυγες. Έτσι θα αποθαρρυνθεί η μαζική παράνομη μετανάστευση. Να τσακιστούν τα δίκτυα των

δουλεμπόρων-δολοφόνων.

- Να καταγγελθούν πολιτικά η Ρωσία και ο Άσαντ οι σφαγείς και δυνάστες του συριακού λαού από όπου προέρχεται το κύριο προσφυγικό ρεύμα. Να σταματήσει η πολιτική της όξυνσης και της σύγκρουσης με την Τουρκία.

- Να εφαρμοστεί η συμφωνία ΕΕ – Τουρκίας. Να δοθούν οικονομικά κίνητρα στους μετανάστες για επιστροφή στην Τουρκία ή/και για σταδιακή εθελοντική επιστροφή τους στις χώρες καταγωγής τους. Αυτοί οι άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στη χώρα σαν αποτέλεσμα της κρατικής της πολιτικής. Πρέπει το ίδιο το κράτος που τους έφερε να τους προσφέρει πλήρη αποζημίωση για τα λεφτά που έδωσαν στους δουλεμπόρους και για όλα όσα υπέφεραν εξαιτίας αυτής της πολιτικής για την επαναπροώθησή τους. Σε όσους δεν θελήσουν να φύγουν άμεσα να δοθεί κάποιος χρόνος με προσωρινό καθεστώς για να οργανώσουν την αποχώρησή τους.

- Να προστατευθούν και να ενισχυθούν τα δικαιώματα των ήδη εγκατεστημένων μεταναστών. Να τους δοθούν πλήρη πολιτικά δικαιώματα.

- Να τιμωρηθούν οι δράστες της ρατσιστικής βίας και να βγει εκτός νόμου η ναζιστική συμμορία της Χ.Α.

Πέρα από αυτά τα άμεσα μέτρα, σε ότι αφορά συνολικά την αντιμετώπιση του προσφυγικού και μεταναστευτικού στην Ευρώπη, έχουμε πολλές φορές πει ότι όπου οι λαοί είναι σε μαζική ένοπλη εξέγερση ενάντια σε φασιστικά καθεστώτα και δέχονται γενοκτονική αντιπίθεση από βαριά όπλα των φασιστών χρειάζεται πάνω απ όλα στρατιωτική βοήθεια στην πάλη τους όπως στη Συρία.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ-ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**

ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: ΠΙΟ ΔΟΥΛΙΚΟΣ ΣΤΟ ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟ ΑΞΟΝΑ ΚΑΙ ΠΙΟ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΗΣ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ

Συνέχεια από τη σελ. 1

με την έγκριση του μετώπου αυτού, δηλαδή του ψευτοΚΚΕ. Εδώ μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι η κατάληψη καταψηφίστηκε από τους φοιτητές της ΑΣΟΕΕ από μια γενική συνέλευση στην οποία πέρασε με μικρή πλειοψηφία η πρόταση της ΔΑΠ. Πράγματι η πλειοψηφία των φοιτητών είναι αντίθετη με το σοσιαλφασιστικό «Ασυλο», όμως όλοι ξέρουν ότι εδώ και χρόνια στην ΑΣΟΕΕ δεν υπάρχουν ούτε συνελεύσεις, ούτε καν γίνονται οι εκλογές μέσα στο κτίριο, χωρίς την έγκριση του σοσιαλφασισμού. Είναι χαρακτηριστικό ότι πριν από την παραπάνω ψηφοφορία μπήκαν μέσα στην συνέλευση, τραμπούκισαν και άδειασαν την αίθουσα οι ψευτοαναρχικοί αλλά στη συνέχεια επέτρεψαν να συνεχιστεί. Αυτόν τον τραμπουκισμό τον κατήγγειλαν στον τύπο, οπότε έγινε γνωστή προς τα έξω, μόνο κάποιοι μεμονωμένοι φοιτητές αλλά όχι η ΔΑΠ πράγμα που αποδεικνύει ότι η ίδια η ΔΑΠ ήταν σε συνεννόηση με το υπόλοιπο σοσιαλφασιστικό μπλοκ να γίνει ομαλά και χωρίς θόρυβο το πέρασμα στην νέα κατάσταση. Όπως τονίζουμε στο άρθρο-ανακοίνωση, για την φετινή επέτειο της 17Ν που δημοσιεύεται σε αυτό το φύλλο της Νέας Ανατολής, αυτή η ουσιαστικά ειρηνική διευθέτηση για το άσυλο στην ΑΣΟΕΕ σημαίνει ότι ο νέος διαχειριστής του είναι το ψευτοΚΚΕ σε φιλική διαπραγμάτευση με την αστυνομία και την κυβέρνηση, και με περιθωριοποιημένο πια το ρόλο του ψευτοαναρχικού σοσι-

αλφασισμού. Αυτή η κυριαρχία του σκληρού πυρήνα του σοσιαλφασισμού φανερώνεται στην φαινομενικά ειρηνική πορεία της επετείου του Πολυτεχνείου. Τώρα πια νόμος είναι το δίκιο του ψευτοΚΚΕ που ήδη με την έγκριση του Μητσοτάκη διέλυσε με τα τάγματα εφόδου του ΠΑΜΕ τις εκλογές στην Ομοσπονδία Μετάλλου που ήταν στο κέντρο της αντίστασης στο σοσιαλφασισμό στην ΓΣΕΕ.

Με λίγα λόγια η άνοδος του Μητσοτάκη στην κυβέρνηση σημαίνει την μετατόπιση της ισχύος του σοσιαλφασισμού από την μετωπική, πιο «φιλελεύθερη» και πιο μάχιαλη μορφή του ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΡΙΖΑ στο ίδιο το ψευτοΚΚΕ και τα τάγματά εφόδου του.

Αυτή δεν είναι μια απλή υπόθεση που κάνουμε για την εξήγηση της ξαφνικής και εύκολης επιβολής του «νόμου και της τάξης» στα Πανεπιστήμια και στα Εξαρχεια. Πραγματικά με πρωθυπουργό τον Μητσοτάκη ο σοσιαλφασισμός κάνει παντού τις δουλιές του χωρίς να είναι τόσο απαραίτητα τα μάχιαλα (που θα συνεχίσουν να δρουν επιλεκτικά κυρίως με τη ρουβικονέικη φιλο-17νοεμβρίτικη και πιο πολιτική μορφή) και του δίνει το γόητρο του στιβαρού ηγέτη. Γιατί τι δεν κάνει ο Μητσοτάκης που θα έκανε ο Τσίπρας; Ισα-ίσα από πολλές απόψεις τον ξεπερνάει. Ο Τσίπρας θα έκλεινε τη ΔΕΗ το 2030, ο Μητσοτάκης θα την κλείσει το 2028. Ο Τσίπρας δεν σταματούσε τις εξορύξεις υδρο-

γονανθράκων αλλά έβαζε τους αναρχο- και οικο-φασίστες να τις παρενοχλούν. Ο Μητσοτάκης αντίθετα αναγνωρίζει στην σαμποταριστική WWF το δικαίωμα να συνομιλεί μαζί του και να απαιτεί τη διακοπή των εξορύξεων χωρίς αυτός να τις υποστηρίζει δίνοντας έτσι το σύνθημα στους δυτικούς, που έκαναν τις γεωτρήσεις να τις σταματήσουν. Ο ΣΥΡΙΖΑ καθυστερούσε με διάφορα προσχήματα τον Χρυσό, ο Μητσοτάκης μέσω Χατζηδάκη δηλώνει ότι δεν θα προχωρήσει τίποτα χωρίς την έγκριση των οικο-σαμποταριστών. Ο ανοιχτά σαμποταριστής Τσίπρας καθυστερούσε το Ελληνικό και γινόταν σάλος μέσα στην χώρα και γκρίνια από τους δανειστές. Ο «αναπτυξιακός» Μητσοτάκης το καθυστερεί με τις προσφυγες στο ΣΤΕ που του τις σερβίρει ο ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς κανείς, και βέβαια ούτε καν ο ίδιος για τα μάτια να διαμαρτύρεται. Ο Τσίπρας βασάνιζε τους μετανάστες και τους πρόσφυγες στις Μόριες και δεν εφαρμοζε τη συμφωνία ΕΕ Τουρκίας για το διαχωρισμό και την επαναπροώθηση των μεταναστών, για να του επιτρέψει η ΕΕ να τους μεταφέρει όλους στην ενδοχώρα, ώστε τελικά να πιεστεί να ανοίξει η ΕΕ τα σύνορα της και έτσι να δυναμώσουν παραπέρα στην ΕΕ οι παντού ρωσόφιλοι φασίστες. Ο Μητσοτάκης συνεχίζει το σαμποτάζ στην επαναπροώθηση και κάνει τη μεταφορά στην ενδοχώρα σε μαζική κλίμακα ενώ ταυτόχρονα κατηγορεί την ΕΕ ότι δεν ανοίγει τα σύνορά της με μια ένταση που ποτέ δεν αποτόλμησε ο Τσίπρας.

Και το πιο βασικό απ' όλα. Ο Τσίπρας προσποιούταν ότι έβαζε κάποια εμπόδια στην Κίνα για να καθυστερήσει τις ΗΠΑ και την ΕΕ, ο Μητσοτάκης κάνει την Ελλάδα επίσημα την αποικιακή βάση της Κίνας μέσα στην ΕΕ, και της δίνει όσο δεν μπόρεσε να της δώσει ο Τσίπρας το Λιμάνι του Πειραιά και όσο δεν της έδωσε τον ΑΔΜΗΕ. Ακόμα είναι ο Μητσοτάκης που της δίνει το 5G ίντερνετ για να κάνει την κατασκοπία της, όσο δεν τόλμησε ποτέ ο Τσίπρας, σπάζοντας τις ευρωπαϊκές άμυνες και κόντρα στις έκπληκτες ΗΠΑ που είχαν πιστέψει ότι η Ελλάδα έγινε ξανά φίλη τους. Αλλά πάνω απ' όλα και για όσους δεν κατάλαβαν έκανε την Κίνα ηγέτη του νέου παγκόσμιου διπλωματικού πολέμου (που τον επανεκκίνησε σαν τοπικό ελληνικό ο Τσίπρας) για την επιστροφή των μαρμάρων του Παρθενώνα και όλων των εκθεμάτων κάθε Νότου από τα δυτικά μουσεία. Μπροστά στον ξετσιπίωτο δούλο του ρωσοκινέζικου άξονα και όλο και πιο ανοιχτά αντιευρωπαϊκό που είναι ο επίσημα και κλασικά μεγαλοαστός Μητσοτάκης, ο πολιτικός σώγαμπρος της μεγαλοαστικής τάξης (αν και αυτός μεγαλοαστικής ταξικής προέλευσης) κνήτης Τσίπρας φαντάζει σαν πατριώτης.

Αλλά αφαλώς δεν υπάρχει καμιά αντίθεση ανάμεσα στους δυο, Τσίπρα και Μητσοτάκη, αν και υπάρχει μια αντίθεση που θα μεγαλώσει ανάμεσα στη στελεχική βάση της ΝΔ με τον Μητσοτάκη που δεν υπάρχει αντίστοιχη στη περίπτωση του Τσίπρα με

τη στελεχική βάση του ΣΥΡΙΖΑ. Εκείνο που υπάρχει είναι μια συμπληρωματικότητα. Ο Τσίπρας θα συνεχίσει να εκπροσωπεί τον φασισμό με «αριστερό διεθνιστικό» και αντιφασιστικό πρόσωπο ενώ ο ψευτοαναρχικός σοσιαλφασιστικός στρατός του θα είναι πάντα εκεί διαθέσιμος για να τιμωρήσει πιο χοντροκομμένα από όσο ο κρατικός μηχανισμός οποιαδήποτε αντίσταση της ντόπιας δυτικόφιλης αστικής τάξης προκύψει. Ο Μητσοτάκης από ότι φαίνεται πάει να γίνει ο εκπρόσωπος ενός καλυμένου με φιλελεύθερο μανδύα φασισμού της «πατρίδας, του νόμου και της τάξης» που θα επιβάλει τη βία του μέσα από μια αστυνομία που ο Χρυσοχοϊδής έχει αποδείξει ότι μπορεί να διαπαιδαγωγεί φασιστικά ενώ θα παριστάνει τη δημοκρατική. Μια τέτοια αστυνομία θα είναι εξαιρετικά φιλική και συμπληρωματική προς τον κνήτικο, τον κρατικό σοσιαλφασισμό που επίσης προσποιείται τον «πατριωτικό» με ανοιχτό αντιδυτικό χαρακτήρα. Εκτιμάμε ωστόσο ότι σε γενικές γραμμές το ψευτοΚΚΕ θα εμφανίζεται σαν το λαϊκό κέντρο και ο συνδυετικός κρίκος ανάμεσα σε αυτούς τους δύο πόλους.

Όλη η πολιτική εξέλιξη της χώρας και οι όποιες αντιστάσεις σε αυτό το φαιο-«κόκκινο» πλασματικό δίπολο θα κριθούν από το πόσο γρήγορα θα μπορούν να προχωρήσουν οι αντιστάσεις στο όλο και πιο φανερό κοινό αφεντικό των δύο αυτών πλασματικών πόλων, τη ρωσοκινέζική συμμαχία.

Βρετανία:

Συνέχεια από τη σελ. 12

λεύθερους Δημοκράτες, που συντρίβονται ως «αστοί και ελίτ» μεταξύ του λαϊκού στη μορφή, κλασσικού δεξιού ρεύματος του Brexit και του επίσης λαϊκού στη μορφή, ψευτοαριστερού ρεύματος του εργατίστικου, αντιδραστικού, κρατικίστικου ψευτοσοσιαλισμού που εκφράζει ο ίδιος (και το οποίο επίσης είναι αντιευρωπαϊκό).

Και παραπέρα. Τόσο ο τρόπος με τον οποίο ο Τζόνσον οδηγεί στο Brexit, αδυνατίζοντας ουσιαστικά την ενότητα Μ. Βρετανίας - Β. Ιρλανδίας και μην απαντώντας στη δημαγωγία των Σκωτσέζων σωβινιστών, που ετοιμάζουν εντατικά απόσχιση, τάχα ως φιλοευρωπαίοι, όσο και ο σοσιαλφασιστικός «αντιεθνικισμός» του Κόρμπιν, που κλείνει το μάτι σε όλους τους εθνικιστές διασπαστές εντός του Ενωμένου Βασιλείου προκειμένου

ο ίδιος να το διαλύσει μια ώρα αρχύτερα προς όφελος της Ρωσίας, φτιάχνουν μια βρετανική κοινωνία απόλυτης διάσπασης και ακήρυχτου εμφύλιου. Αυτή, πέρα από τις ισχυρότατες ταξικές αντιθέσεις που την διαπερνάνε έτσι κι αλλιώς εσωτερικά (και είναι από τις πιο αδρές στον δυτικό κόσμο), θα κατατρώγεται για χρόνια τόσο σχετικά με τις μελλοντικές της σχέσεις με την ΕΕ, όσο και από την ιδεολογική και πολιτική σύγχυση στην οποία θα την ρίχνουν οι όλο και πιο φαιοί ή φαιο-«κόκκινοι» ηγέτες της. Ήδη ο Τζόνσον, ως νεόκοπος εθνολαϊκιστής, υπόσχεται εκτίναξη των κρατικών δαπανών προκειμένου να ανταγωνιστεί τον παπανδρεϊκό - τσιπρικό και τσαβικό τύπου χρεοκοπικό «σοσιαλισμό» του Κόρμπιν, στον οποίο βέβαια ο τελευταίος είναι ασυναγώνιστος, εκμεταλλευόμενος το πραγματικό μίσος της φτωχολογιάς για την γεμάτη έπαρση μεγαλοαστική τάξη και τα προκλητικά ταξικά προνόμια

της.

Οι δε φιλοευρωπαίοι αστοί δημοκράτες θα σπράχνονται με τον καιρό όλο και πιο πολύ στο περιθώριο της πολιτικής ζωής και των κέντρων αποφάσεων, όσο αδυνατούν από ένα συνδυασμό άμεσου ταξικού συμφέροντος και πολιτικής τύφλας, να δεθούν με τους πόθους και να απαντήσουν στους φόβους της λαϊκής μάζας, έξω από το κοσμοπολιτικής κουλτούρας παγκόσμιο χρηματοοικονομικό κέντρο του Λονδίνου. Η μοίρα του αστο-δημοκρατικού Change UK, που φτιάχνανε ευρωπαϊστές Συντηρητικοί και Εργατικοί βουλευτές ως νέα «κεντρώα» φιλοευρωπαϊκή πολιτική δύναμη (ουσιαστικά διαλύθηκε πριν καν πάρει μέρος σε βουλευτικές εκλογές), αλλά και το δημοσκοπικό ξεφούσκωμα των Φιλελεύθερων Δημοκρα-

τών, που συντρίβονται στις μολόπेत्रες του γνωστού ψεύτικου «λαϊκού αντι-ελίτ» δίπολου τύπου φαρατζοποιημένου Τζόνσον και σοσιαλφασίστα Κόρμπιν, είναι χαρακτηριστικά.

Όπως και να χει, το άμεσο και κεντρικό πολιτικό δίλημμα για τους Βρετανούς δημοκράτες και πιο ειδικά για τις εργαζόμενες μάζες του Ενωμένου Βασιλείου σ' αυτές τις εκλογές είναι σε γενικές γραμμές πιο μαύρο από ποτέ προηγούμενα. Λέμε σε «γενικές γραμμές» γιατί ο πιο ξεκαθαρισμένα «μαύρος», δηλαδή ο πιο ρωσοκινέζικος, ο πιο μαζικά οργανωμένος και ο πιο ξεκαθαρισμένος πολιτικό-ιδεολογικά φασιστικός πόλος είναι αυτός του Κορμπινισμού. Δηλαδή η Φαρατζοποίηση των Τόρρυς βρίσκεται ακόμα σαφώς πιο μακριά από την Κορμπινοποίηση

του Εργατικού Κόμματος. Ένα τέτοιο δίλημμα ανάμεσα σε δυο πλασματικούς αντιδραστικούς πόλους, που στην ουσία έχουν την ίδια στρατηγική είναι κοινό σε πολλές χώρες και θα ισχύει για τις πλατιές μάζες όσο δεν υπάρχει μια αρκετά μαζική εργατική πρωτοπορία που θα μπορεί να οδηγήσει τις μάζες στο δρόμο του αντι-φαιο-«κόκκινου» αντιφασιστικού μετώπου με πυρήνα του το ενιαίο ταξικό μέτωπο της εργατικής τάξης, το οποίο κυρίως θα προκύψει μέσα από την άρνηση του «κόκκινου». Σε τέτοιες περιόδους σαν την σημερινή οι μάζες μαθαίνουν μέσα από τις ήττες και τις απογοητεύσεις τους και μέσα από αυτές προκύπτουν και οι δικές τους λαϊκές και εργατικές, πραγματικά κόκκινες πρωτοπορίες.

Βρετανία: Το δίλημμα είναι σε γενικές γραμμές μαύρο Φαρατζοποιημένος Τζόνσον ή ανοιχτός σοσιαλφασίστας Κόρμπιν

Αποτελούσε πράγματι ένα αίνιγμα το γιατί ο - αποδεδειγμένα και από δημοσιογραφικού τύπου στοιχεία - σοσιαλφασίστας πράκτορας της Ρωσίας, αρχηγός των Εργατικών Κόρμπιν έδωσε στον φιλόδοξο αστό λαϊκιστή Τζόνσον τις πρόωρες εκλογές, ενώ μέχρι τις αρχές Νοεμβρίου του τις αρνιόταν.

Κι αυτό ενώ ήταν φανερό ότι ο Τζόνσον θα κέρδιζε μια εκλογή στην οποία θα κατέβαινε με μόνο ουσιαστικά προγραμματικό στοιχείο την εκπλήρωση του Brexit και άρα ξεκινούσε με πλεονέκτημα. (Στη Βρετανία, από το 2011, για να προκηρυχθούν πρόωρες εκλογές, δε φτάνει η βούληση της απερχόμενης κυβέρνησης, αλλά χρειάζεται πλειοψηφία των δύο τρίτων των βουλευτών, άρα η αντιπολίτευση έχει λόγο στη διεξαγωγή τους).

Η στάση του εξίσου ανοιχτού με τον Κόρμπιν «Ρώσου» της κλασσικής εθνοσωβινιστικής δεξιάς, Φάρατζ, ο οποίος, υπό την καθοδήγηση Τραμπ, απόσυρε το κόμμα του («Κόμμα του Brexit») από τις μισές περίπου εκλογικές περιφέρειες της χώρας προκειμένου να βοηθήσει τους Συντηρητικούς υπό τον Τζόνσον να κερδίσουν την αυτοδύναμη πλειοψηφία στη νέα Βουλή των Κοινοτήτων, εξηγεί σε έναν βαθμό την πορεία που έχουν πάρει οι εξελίξεις στο Ενωμένο Βασίλειο, που πολύ σύντομα θα παραμείνει βασίλειο, αλλά πιθανότατα δεν θα είναι καθόλου ενωμένο. Και να γιατί:

Ο Τζόνσον, ηγούμενος ως κλασικός αντιδραστικός νοσταλγός του «βρετανικού αυτοκρατορικού μεγαλείου» της εκστρατείας υπέρ του Brexit, το 2016, κατάφερε να έχει απέναντί του όλα τα κάπως φιλοευρωπαϊκά τμήματα της βρετανικής αστικής τάξης, της διανοήσης και του πολιτικού προσωπικού της χώρας του (και του κόμματός του). Έμεινε έτσι με την χειρότερη πλευρά των Συντηρητικών, δηλαδή την πιο δεξιά και ευεπίφορη στην εθνική αναδίπλωση και τις παλιές αποικιακές φαντασιώσεις και με μια ψηφοφορική μάζα που, αν και πιο λαϊκή από το κλασσικό κοινό των Τόρηδων, είναι έντονα επηρεασμένη από τον αντιδραστικό αντιευρωπαϊσμό και σε ένα βαθμό αντιμεταναστευτισμό. Αυτή ακριβώς η μάζα είναι που τον έφερε στην ηγεσία του κόμματος και άρα στην πρωθυπουργία, μετά την πολιτική συντριβή της κεντρίστριας Μέι, όπως ακριβώς είχε προβλέψει ο φασίστας της άλλης όχθης του Ατλαντικού, Τραμπ (προφανώς δασκαλεμένος σωστά από τα ρώσικα αφε-

νικά του).

Ως πρωθυπουργός, λοιπόν, ο Τζόνσον άρχισε αμέσως την εφαρμογή της στρατηγικής του, που ήταν η απειλή για Brexit χωρίς συμφωνία προς την ΕΕ, προκειμένου να αποσπάσει από την τελευταία παραχωρήσεις στο ζήτημα της Βόρειας Ιρλανδίας, που τόσο είχε ταλανίσει και τελικά συντρίψει την Μέι. Σε αυτό, ο Τζόνσον αποδείχτηκε πιο ειλικρινής από τον διπρόσωπο Κόρμπιν, που ποτέ δεν τάχτηκε με πάθος ούτε υπέρ ούτε κατά του Brexit, αλλά απλώς δημαγωγούσε ταξικιστικά «κατά των πλούσιων». Ωστόσο, αν και ο Τζόνσον αποδείχτηκε ότι δεν ήταν ένας δογματικός οπαδός της μη συμφωνίας πάση θυσία, δηλαδή του άτακτου - ασύντακτου Brexit σε πολεμική ρήξη με την ΕΕ, και μολονότι πέτυχε την κατάργηση της προβοκατόρικης «δικλείδας ασφαλείας» (backstop) του ρωσόφιλου Γιούνκερ και των Ιρλανδών εθνικιστών για τη Β. Ιρλανδία, τελικά δέχτηκε την ντε φάκτο παραμονή της βρετανικής αυτής επαρχίας σε ντε φάκτο κοινό τελωνειακό έδαφος με την υπόλοιπη Ιρλανδία (αν και ντε γιούρε θα θεωρείται βρετανικό τελωνειακό έδαφος, θα ακολουθεί όλο το ρυθμιστικό εμπορικό και τελωνειακό πλαίσιο της ΕΕ). Αυτή η διευθέτηση φαίνεται προσωρινά σαν μια λύση τόσο για το βορειοϊρλανδικό ζήτημα όσο και για την ενότητα του ΗΒ με την ΕΕ, αλλά θα είναι η ίδια που θα ξυπνήσει το ιρλανδικό όνειρο της εθνικής ολοκλήρωσης σε μια τέτοια στιγμή ανόδου των χειρότερων εθνοφασισμών. Μια τέτοια αφύπνιση θα ξαναφέρει στη Βόρεια Ιρλανδία την εθνοτική διάσπαση και στο κέντρο της πολιτικής ζωής του ΗΒ και της Αγγλίας τον πιο αντιευρωπαϊκό αγγλικό σοβινισμό. Γιατι πόσο έξω από τα πράγματα θα είναι η κατηγορία των ρωσόφιλων ότι είναι η ΕΕ που πέταξε έξω από τα σύνορα του Ενωμένου Βασιλείου τη Βόρεια Ιρλανδία με το είδος του Brexit που επέβαλε.

Έστω κι έτσι όμως, με την επίτευξη αυτής της μεσοβέζικης συμφωνίας, προκειμένου να πετύχει τον στόχο του για πραγματοποίηση του Brexit, ο Τζόνσον

στέρησε από τους φιλοευρωπαϊστές (Φιλελεύθεροι Δημοκράτες, διαφωνούντες ευρωπαϊστές Συντηρητικοί (σημαντική σοσιαλδημοκρατική-αντικορμπινική μάζα Εργατικών βουλευτών) και τους σοσιαλφασίστες ή σοβινιστές (Κόρμπιν, Σκωτσέζοι εθνικιστές του SNP) αντιπάλους του, που μέχρι τότε τον κατηγορούσαν ότι προσπαθούσε ύπουλα να οδηγήσει σε άτακτη ρήξη με την ΕΕ, κάθε επιχείρημα για την αποφυγή των εκλογών. Ήδη, λίγες ημέρες πριν την προκήρυξή τους, η συμφωνία Τζόνσον - Βρυξελλών είχε περάσει επί της αρχής στη Βουλή των Κοινοτήτων και η αντιπολίτευση έδινε μάχες οπισθοφυλακής για το χρονοδιάγραμμα της συζήτησης και έγκρισής της κατ'άρθρο. Παράλληλα η χώρα πορευόταν με μια κυβέρνηση μειοψηφίας, που δεν μπορούσε να νομοθετήσει σε οποιονδήποτε άλλο τομέα. Όποιος αναλάμβανε την ευθύνη της συνέχισης της πολιτικής αυτής ανωμαλίας, θα συντριβόταν σίγουρα όταν τελικά και αναπόφευκτα θα έφτανε η ώρα της κάλπης.

Ο ρόλος του Φάρατζ

Αρχικά, μετά το κάλεσμα Φάρατζ για εκλογική συμμαχία Συντηρητικών - Κόμματος του Brexit, όπως ακριβώς είχε προτείνει ο Τραμπ και την απόρριψη αυτής της ιδέας από τον Τζόνσον, το σκηνικό φαινόταν να διαμορφώνεται σε μια ανίερη συμμαχία Φάρατζ - Κόρμπιν για τη στέριση της αυτοδυναμίας από τον Τζόνσον και τη συνέχιση του πολιτικού αδιεξόδου. Η ανίερη αυτή συμμαχία έτσι κι αλλιώς υπάρχει, στα πλαίσια της κοινής ρώσικης στρατηγικής των δύο αυτών ορκισμένων εχθρών κάθε ευρωπαϊκής δημοκρατικής και εθελοντικής ενοποίησης, αλλά και κάθε αντίστασης της Βρετανίας, ως χώρας του δεύτερου κόσμου, στον ρωσοκινέζικο Άξονα. Ωστόσο, εκείνο που άλλαξε είναι ότι ο Φάρατζ κινδύνευε να καεί, καθώς - και σωστά - ο Τζόνσον τον παρουσίαζε ως υπονομευτή της προοπτικής του Brexit και διασπαστή στις εκλογές της παράταξης όσων θέλουν αποχώρηση από την ΕΕ. Άλλωστε, και οι ψηφοφόροι στις δημοσκοπήσεις φάνηκε να προτιμούν την άμεση προοπτική εξόδου που τους δίνει η συμφωνία του Τζόνσον, παρά τη «μαξιμαλιστική» γραμμή του Φάρατζ για μια αναίτια εχθρική και βίαιη αποχώρηση «εδώ και

τώρα χωρίς συμφωνία».

Έτσι το σχέδιο των ρωσόφιλων και ρωσόδουλων πέρασε στο δεύτερο εναλλακτικό σενάριό του. Ο Φάρατζ, ο οποίος έχει πολλές φορές παϊνέψει τον Κόρμπιν και του έχει δώσει πόντους, ξαφνικά ντύθηκε «μέγας αντικορμπινικός» και προσφέρθηκε να «θυσιαστεί» ο ίδιος και το νεοπαγές έκτρωμά του, το «Κόμμα του Brexit», προκειμένου να στηριχτεί ο Τζόνσον, να βγάλει αυτοδυναμία και τελικά η Βρετανία να βγει κι επίσημα από την ΕΕ. Μετά λοιπόν από διαπραγματεύσεις του επιτελείου του Τζόνσον με τους φαράτζικούς, οι τελευταίοι απόσυραν τους υποψηφίους τους από τις 317 (σε σύνολο 650 σε όλη τη χώρα) εκλογικές περιφέρειες όπου οι Συντηρητικοί έχουν εκλεγμένο βουλευτή από τις εκλογές του 2017, προκειμένου να βοηθήσουν στην επανεκλογή των Συντηρητικών υποψηφίων. Στη συνέχεια, κυκλοφόρησε η φήμη ότι ο Φάρατζ θα αποσύρει τους υποψηφίους του από άλλες 43 περιφέρειες που διεκδικούν με σοβαρές πιθανότητες επιτυχίας οι Τόρηδες, κάτι ωστόσο που μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές (26/11) δεν έχει επιβεβαιωθεί. (Για αυτοδυναμία οι Συντηρητικοί χρειάζονται τουλάχιστον 326 βουλευτές).

Τα ανταλλάγματα που έλαβε ο Φάρατζ για να κάνει πολιτικό «χώρο» να περάσει ο Τζόνσον δεν έγιναν γνωστά. Ποτέ ωστόσο ένα τέτοιο φιλόδοξο καθαριμάτακι ολκής, που όντας παρίας της βρετανικής πολιτικής ζωής κατάφερε να ηγηθεί, με ψέματα και απάτες, της πιο μαύρης αντιευρωπαϊκής εκστρατείας το 2016, δεν θα μέριαζε χωρίς να πάρει πολιτικά αντίδωρα, για τον ίδιο ή για το πολιτικό στρατόπεδό του, στην μετεκλογική περίοδο. Εκτιμάμε δυστυχώς ότι μια νέα κυβέρνηση Τζόνσον, που με βάση τα σημερινά δεδομένα μοιάζει η πιθανότερη έκβαση των εκλογών, θα είναι στην πραγματικότητα μια κυβέρνηση άτυπης συνεργασίας Τζόνσον - Φάρατζ, δηλαδή μια κυβέρνηση το λιγότερο φιλοτραμπική, αντιευρωπαϊκή και υφεσιακή προς τη Ρωσία. Αυτό φάνηκε μάλιστα γλαφυρά σε ένα από τα πρόσφατα ντιμπέιτ, όταν ο Τζόνσον απέφυγε να πάρει θέση για το γεγονός ότι ο ίδιος σαν υπουργός Εξωτερικών, με ευθύνη και της Μέι, απόκρυψε το 2016 ότι οι

βρετανικές μυστικές υπηρεσίες γνώριζαν τη σχέση της καμπάνιας Τραμπ με τη Ρωσία. Αυτή του η στάση πρέπει να γεμίζει τουλάχιστον με ανησυχία κάθε Βρετανό και παραπέρα Ευρωπαίο πατριώτη και δημοκράτη.

Κόρμπιν: Από το κακό στο χειρότερο

Απέναντί του, αυτό το αρκετά μαύρο μέτωπο της χειρότερης πλευράς της κλασσικής, δυτικού τύπου μονοπωλιακής αστικής τάξης (Τζόνσον) με έναν φιλόδοξο, μεσοαστό λακέ της Ρωσίας (Φάρατζ) έχει το απόλυτο σοσιαλφασιστικό μαύρο και μια ακόμη χειρότερη απειλή και για τη Βρετανία και για τον πλανήτη ολόκληρο: τον τραμπούκο έναντι κάθε εσωκομματικού του αντιπάλου, πραξικοπηματία, φιλοχάμασιτη και φιλοξεζμπολαχικό αντισιμήτη κρυφοτροτσκιστή Κόρμπιν, ο οποίος παλεύει και σε μεγάλο βαθμό έχει καταφέρει να μεταμορφώσει το κάποτε αστικοδημοκρατικό Εργατικό Κόμμα σε αγωγό του σοσιαλφασισμού στη βρετανική κοινωνία.

Για τον ιδεολογικό και πολιτικό χαρακτήρα του Κόρμπιν έχουμε γράψει σε διάφορες φάσεις και αρκετά εκτεταμένα, από το 2015, όταν πήρε με ρεσάλτο την ηγεσία των Εργατικών, εξηγώντας τον καίριο ρόλο που θα μπορούσε να παίξει στον αποπλισμό της Ευρώπης έναντι της ρώσικης σοσιαλμπερλιαστικής απειλής. Το καίριο εδώ είναι ότι αυτός ο παλιός συνεργάτης της ΚGB (μέσω τσεχοσλοβακικών μυστικών υπηρεσιών) από τη δεκαετία του '80 και γνωστός αντιευρωπαίος από τη δεκαετία του '70, παίζει καίριο ρόλο στη συγκρότηση του μαύρου διόλου, ως ο ένας πόλος του. Αυτό το κάνει χτυπώντας ελάχιστα ή καθόλου τις γελοίες φαντασιώσεις των brexit-ικών για τον «παγκόσμιο ρόλο» της Βρετανίας μετά το Brexit και ουσιαστικά νίπτοντας τας χείρας του για τη σχέση της Βρετανίας με τη δημοκρατική Ευρώπη. Ο σοσιαλφασίστας, για να παίξει με όλα τα κοινά και να μπορεί να δημαγωγεί ακατάσχετα, υπόσχεται δεύτερο δημοψήφισμα στο οποίο ο ίδιος θα είναι «ουδέτερος»(!). Ουσιαστικά, ο Κόρμπιν δίνει το τελειωτικό χτύπημα στην ευρωπαϊστική πτέρυγα των Εργατικών και στους φιλοευρωπαίους Φιλε-